

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Κεναιότερον ὑπὸ τοῦ Ἰατρικείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἐκδοθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἁμῶν ἡμερῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέμνητος
Δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατίμ. 50.—
Αμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΠΙΛΕΞΙΜΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμενου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρμούου ἑριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 5 Ὀκτωβρίου 1929

Ἔτος 51ον. — Ἀριθ. 44

ALPHONSE DAUBET

ΠΙΤΣΙΡΙΚΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγουμένον —

Ὁ Ζάκ μὲ περιπατοῦσε λιγάκι γιὰ τὴν
ξίπτασίᾳ μου, ἀλλὰ μὲ τὴν καλοσύνην
ποῦ εἶχε πάντα, μοῦ ὑποσχέθηκε, ὅτι
στὸ ἔξῃς θ' ἀνέβαινε μόνος του τὸ νερό
κι' ἔτσι ὁ μέλλον ἀκαδημαϊκὸς δὲν θὰ
περνοῦσε πιά αὐτὸν τὸν ἐξευτελισμὸ.
Τι ἄγιο παιδί αὐτὸς ὁ Ζάκ!

Ἀφοῦ τελείωνε τὸ νοικοκυριό, ἔφευ-
γε γιὰ τὸ μαρκήσιο καὶ γύριζε τὸ βρά-
δυ πιά. Καὶ γὰρ ἔμενα μόνος μὲ τὴν
Μούσα μου, — δηλαδὴ ἔγραφα στίχους
στὸ τραπέζακι μου, μπροστὰ στὸ παρά-
θυρο. Εἶχα συντροφιά τὰ σπουργίτια,
ποῦ περπατοῦσαν στὰ κεραμίδια, καὶ
τὶς καρμπάνες τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Αὐ-
τοὶ ἦσαν οἱ μόνοι μου φίλοι, γιὰτι ἄλ-
λον κανένα δὲν γινώριζα.

Στὸ γαλακτοπωλεῖο ἔτρωγα σ' ἓνα
ἀπόμειρο τραπέζακι, σὲ μιὰ γωνιά. Ἐ-
τρωγα μὲ ντροπὴ καὶ μὲ βία, γιὰ νὰ
τελειώσω γρήγορα. Ἡ δουλία μου ἦταν
μεγάλῃ καὶ τὰ καουτσούκι μ' ἔκαναν νὰ
ντρέπομαι ἀκόμη περισσότερο. Προτι-
μοῦσα λοιπὸν νὰ μὴ βγαίνω ποτὲ περ-
πατο καὶ νὰ κάθουμαι μέσα νὰ ἐργά-
ζουμαι.

Τὸ βράδυ ἐρχόταν ὁ Ζάκ.

— Πῶς πάει ἡ δουλειά; Ἐργάζεσαι
μὲ ὄρεξη; Προχωρεῖ τὸ ποιήμα σου;
Κι' ἔταν μ' ἔβλεπε νὰ ἐργάζουμαι,
πρόσθετε.

— Ἀφοῦ ἐργάζεσαι, θὰ πεταχθῶ μιὰ
στιγμὴ ἐκεῖ-πέρα,

«Ἐκεῖ πέρα» σήμαινε στοῦ Πιερὸτ.
Καὶ πήγαινε πολὺ συχνὰ «ἐκεῖ-πέρα» ὁ
Ζάκ. Προτοῦ φύγει μάλιστα, ἔδενε πάν-
τα προσεχτικὰ τὴ γραβῆτά του καὶ χτέ-
νιζε τὰ μαλλιά του. Ἐγὼ ὅμως δὲν τοῦ-
λεγα τίποτα καὶ ξανάπιανα τοὺς στί-
χους μου.

Εἶχα τὴν ὥρα αὐτὴ ἀπόλυτη ἡσυ-
χία καὶ μοναξιά. Ἀλλὰ κατὰ τὶς ἐννιά
ἀκούγα κάποιον κι' ἀνέβαινε τὴ σκάλα.

Ἦταν ἡ γειτόνισσά μας, ὁ Ἄσπρος
Κοῦκος. Τὸνομα αὐτὸ μ' ἔβαζε σὲ με-
γάλῃ περιέργεια καὶ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ, ἡ
γειτόνισσα εἶχε καὶ παράξενες συνήθειες.
Ἐῶθις μόλις γύριζε στὸ δωμάτιό της (τὸ
διπλανὸ μάς) ἀρχίζε νὰ μουρμουρίζει
ἓνα σκεπτὸ μόνότονο καὶ μελαγχολικὸ,
ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρις νότες βλες-βλες, ε-

— Κριτήριο! εἶπε ὁ φιλόσοφος ποῦ εἶναι τὸ κριτήριό σου ;»

που ἐξχώριζα αὐτὰς τὶς παράξενες συλ-
λαβές: Τολκοτοτινιάν... τολκοτοτι-
νιάν...

Ποῦ νὰ ἐργασθῶ πιά ἐγώ, ἔταν ἀ-
κουγα τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ τραγαδί! Καὶ
ἐλοῦνα μεγάλωνε ἡ περιέργειά μου νὰ
γινώρισω τὴν ἐγνωστὴ αὐτὴ γειτόνισ-
σά μας.

Ἔνα πρωτὶ, ἡ μαμά μου - ὁ Ζάκ,
καθὼς γύριζε ἀπὸ τὴ βρῦση, μπήκε μὲ
φόρα καὶ μοῦ εἶπε:

— Θέλεις νὰ ἴδεις τὴ γειτόνισσά

μας;... Ἔβγα νὰ τὴν ἴδεις... Γρήγορα!

Ἐγὼ πητάχτηκα ἀμέσως ἔξω καὶ τί
νὰ ἴδω! φαντασθῆτε μιὰ φριχτὴ σοφίτα,
μ' ἓνα στρώμα κατὰχαμα. Πλάι του μιὰ
μποτίλλια (φαντάζομαι πῶς εἶχε μέσα
σπίρτο,) κι' ἀπὸ πάνω, κρεμασμένο στὸν
τοῖχο, ἓνα πελώριο πέταλο. Ἀπάνω στὸ
στρώμα φαντασθῆτε μιὰ φριχτὴ ἀραπί-
να, μὲ ἄφθονα κατὰμαυρα κατσαρά μαλ-
λιὰ καὶ μὲ ρούχα φτωχικὰ κι' ἀπίστευ-
χτα φορεμένα... Αὐτὴ ἦταν ἡ γειτό-
νισσά μας, ὁ Ἄσπρος Κοῦκος, ποῦ εἶ-
χε κινήσει τόσο τὴν περιέργειά μου...

— Πῶς σοῦ φαίνεται; ἔκαμε ὁ Ζάκ
γελώντας.

Γέλασα κι' ἐγώ, κι' ἡ ἀραπίνα φαίνε-
ται πῶς τὸ κατάλαβε, γιὰτι ἀνασηκώθη-
κε λιγάκι καὶ φώναξε:

— Ἄσπρο γελᾷαι μαῦρο... Κακὸ
αὐτὸ!

Ἐμεῖς γελᾷομαε πάλι χωρὶς νὰ τὸ
θέλωμε, καὶ μπήκαμε μέσα στὸ δωμάτιό
μας. Ἐκεῖ ὁ Ζάκ μὲ πληροφοροῦσε, ὅτι ὁ
«Ἄσπρος Κοῦκος» ἦταν, καθὼς λέγαμε,
μάγισσα καὶ εἶχε μαζί της διάφορα μα-

γικά. Λέγανε ακόμη, ότι κάθε βράδυ, μόλις έφευγε ή κυρά της, μιιά μεγάλη κυρία, αυτή μεθούσε με ρακίη κι' άπάνω στο μεθύσι της έριχνε τὰ μάγια της. Κι' αυτό το «τολοκοποτινιάν» φαίνεται πως ήταν κάποια επίκληση στις μαγικές δυνάμεις να τη βοηθήσουν.

Έτσι έικανοποιήθηκε κι' ή περιέργειά μου να γνωρίσω τή γειτόνισσα με τὸ παράξενο όνομα Άσπρος Κούκος.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ζάκ βρήκε μιιά θέση λογιστή σ' ένα κατάστημα, όπου θά πήγαινε κάθε βράδυ, μόλις τελείωνε με τὸ μαρκάσιο. Μου έφερε τὴν εἰδηση με χαρά και λύπη μαζί.

— Καί τώρα, πῶς θά πηγαίνεις «κατ' πέρα»: τὸν ρώτησα.

— Θά πηγαίνω τὴν Κυριακή, μου άπάντησε με κάποια συγκίνηση στή φωνή του.

Από τότε πήγαινε μόνο τὴν Κυριακή «έκεῖ πέρα», αλλά ήταν φανερό, ότι αυτό τοῦ στοιχίξε τρομερά. Κι' ἐγὼ άπορούσα, τί να ἦταν αὐτὸ τὸ γοητευτικὸ «έκεῖ πέρα» ποὺ τόσο τὸν τραβούσε. Δὲ μου πρότεινε όμως ποτὲ να με πάρει και μένα, κι' ἐγὼ από περηφάνεια δὲν τοῦ τὸ ζητούσα ποτέ.

Ὅστόσο, μιιά Κυριακή, καθώς ετοίμαζόταν να φύγει για τοῦ Πιερότ, ὁ Ζάκ μου εἶπε με κάποια άμνηχανία:

— Θέλεις γάρθεῖς και σὺ, Δανιήλ; Θά εὐχαριστηθῶνε πολύ.

— Άστεῖνεσαι, φίλε μου.

— Ναι, τὸ ξέρω πῶς δὲν είναι για ποιητὲς τὸ σαλόνι τοῦ Πιερότ. Έκεῖ μέσα μαζεύονται ὅλο μπακάληδες.

— Ὅχι γι' αὐτό, Ζάκ. Αλλά είναι, βλέπεις, τὸ κουστόμυ μου.

— Ἀλήθεια! ἔκαμε ὁ Ζάκ. Ἐγὼ σὲ συνήθισα μ' αὐτό και δὲν τὸ πρόσεχα πιά.

Κι' έφυγε εὐχαριστημένος, γιατί βρήκε μιιά πραγματικὴ αἰτία να μὴ με πάρει μαζί του.

Αλλά στὰ τελευταία σκαλιά, σταμάτησε και με φώναξε:

— Λοιπόν, ὄχι, ἔλα μαζί μου.

Θά σου αγοράσω ἐγὼ β, τι χρειάζεται και θά πάμε μαζί.

Ἐγὼ τὸν κοίταξα κατάπληκτος.

— Ἐλα τώρα και μὴν άπορείς! εἶπε. Είναι τέλος τοῦ μηνός, ἔχω χρήματα.

Ήταν τόση ἡ χαρά μου, ποὺ θάποχούσα πάπούτσια και ρούχα, ὥστε δὲν πρόσεξα τὸν παράξενο τόνο, ποὺ εἶχε ἡ φωνή τοῦ Ζάκ καθώς μου μιλούσε. Ἀργότερα τὰ κατάλαβα ὅλα.

Περάσαμε από ένα κατάστημα, όπου ντύθηκαν από τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, και ξεκινήσαμε για τὸ σπίτι τοῦ Πιερότ.

Ἡ ἱστορία τοῦ Πιερότ

Ἄν βρισκόταν κανένας να πρόφητέψει στὸν Πιερότ, όταν ήταν ἀκόμη εἰκοσι χρόνων, ότι μιιά μέρα θά διαδέχταν τὸν

κ. Λαλούετ στὸ ἐμπόριο εἰδῶν πορσελάνης, κι' ότι θά εἶχε ένα τεράστιο κατάστημα σὲ κεντρικὴ θέση και διακόσιες χιλιάδες μετρητὰ στὸ συμβολαιογράφο του, — σίγουρα ὁ Πιερότ δὲ θά πίστευε τ' αὐτὰ του.

Γιατί στὴν ἡλικία τῶν εἰκοσι χρόνων, ὁ Πιερότ δὲν ἔγχε κουνήσια από τὸ χωριό του και κέρδιζε ἑκατὸ σκούδα ὅλο τὸ χρόνο, ανατρέφοντας κουνκούλια. Ήταν όμως λεβέντης και γλεντζές, αλλά πάντα τίμιος νέος. Εἶχε και μιιά άρραθωνιαστικιά, τὴ Ροβέρτη, ένα κορίτσι ὠραίο και γραμματισμένο (θέλω να πῶ πῶς ἤξερα να διαβάζει και να γράφει, πράγμα σπάνιο τότε για τὰ κορίτσια στὸ χωριό της), και λογάριάζε να τὴ στεφάνωθει όταν θά ἔκανε τὴν κλήρωσή του για τὸ στρατό.

Αλλά στὴν κλήρωση ὁ καϊμένος ὁ Πιερότ στάθηκε άτυχος και τράβηξε τὸ νούμερο 4. Οἱ ζυγοὶ ἀριθμοὶ ἔπρεπε να ὑπηρετήσουν, οἱ μονοὶ ὄχι. Ὅστε ὁ Πιερότ ἔπρεπε να κάμει τὴ θητεία του και ν' αναβάλλει τοὺς γάμους του με τὴ Ροβέρτη. Ἦν ἀπελπίσια!

Εὐτυχῶς ἡ κυρία Ἐσσέτ, ποὺ εἶχε ἄλλοτε παραμάννα τὴ μητέρα τοῦ Πιερότ, τοῦ δάνεισε δυὸ χιλιάδες φράγκα για να εξαγοράσει τὴ θητεία του (Ήταν πλούσιοι, βλέπετε, τότε οἱ Ἐσσέτ!) κι' εἶται ὁ καλότυχος Πιερότ δὲν έφυγε για τὸ στρατὸ και στεφανώθηκε τὴ Ροβέρτη του.

Ἄλλ' οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι ἤθελαν καλά και σῶνε να γυρίσουν πίσω τὰ λεπτὰ της κυρίας Ἐσσέτ, και για να τὸ καταφέρουν, αποφάσισαν ναφίσουν τὸ χωριό και να πάνε στὸ Παρίσι να κάμουν τὴν τύχη τους.

Ἐνα χρόνο τοὺς χόσπε. Ὅστερα, ένα ὠραίο πρωτὶ, ἡ κυρία Ἐσσέτ ἔλαβε ένα συγκινητικὸ γράμμα με 300 φράγκα, τίς πρώτες οικονομίες τοῦ «Πιερότ και τῆς γυναίκας του». Τὸν ἄλλο χρόνο, ἄλλο γράμμα με 500 φράγκα. Τὸν τρίτο χρόνο τίποτα—φαίνεται πῶς οἱ δουλειές δὲν πήγαιναν πολὺ καλά. Τὸν τέταρτο χρόνο, τρίτο γράμμα τοῦ «Πιερότ και τῆς γυναίκας του» με 1200 φράγκα κι' εὐλογίες για τὴν οικογένεια Ἐσσέτ. Δυστυχῶς, τὸ γράμμα αὐτὸ ἤρθε στὴν ἐποχὴ τῆς καταστροφῆς, όταν ετοίμαζόμαστε και μεῖς να φύγουμε από τὴν πατρίδα, κι' ἡ κυρία Ἐσσέτ, μέσα στὴν θλίψη της, ἔχασε να γράψῃ στὸν «Πιερότ και τῆς γυναίκας του». Από τότε δὲν εἶχαμε εἰδήσεις τους, ὡς τὴν ἡμέρα, όπου ὁ Ζάκ ἤρθε στὸ Παρίσι και βρήκε τὸν Πιερότ— ἀλίμονο όμως, χωρὶς γυναίκα πιά! — ἐγκαταστημένον στὸ κατάστημα Λαλούετ.

Πολὸ συγκινητικὴ ἡ ἱστορία τους! Μόλις ἔφτασαν στὸ Παρίσι, ἡ γυναίκα τοῦ Πιερότ ἄρχισε ἀμέσως να ξεοδουλεῖ σὲ σπίτι. Τὸ πρώτο σπίτι ἦταν ἀκρι-

θῶς τὸ σπίτι τοῦ Λαλούετ. Ὁ Λαλούετ ἦταν πλούσιος ἔμπορος, γνωστὸς για τὴ φιλαργυρία του. Δὲν εἶχε ὑπηρετρία, αλλά ἔπαιρνε γυναίκες με τὴν ἡμέρα να τοῦ δουλεύουν κάθε τόσο, με δώδεκα φράγκα. Ἡ κακομοῖρα ἡ Ροβέρτη δούλευε για παραπάνω. Καθάριζε τὸ μαγαζι, τὸ παραμάγαζο, τὸ σπίτι, και γέμιζε κάθε πρωτὶ και τὸ γτεπόζιτο.

Ήταν όμως νέα και γερὴ και τάβγαζε πέρα ὅλα, κι' ἦταν πάντα γελαστή και χαρούμενη. Στὰ τελευταία τ' άφεντακὰ τὴ συμπάθησαν, τὴ ρώτησαν για τὸν άντρα της, και ξαφνικά ένα πρωτὶ — ποὺς θά τὸ πίστευε από τὸν φιλάργυρο αὐτόν! — ὁ Λαλούετ τῆς δάνεισε λίγα χρήματα για να κάμει ὁ Πιερότ κανένα ἐμπόριο, ὅποια τοῦ άρεσε.

Νὰ λοιπόν τ' ἐμπόριο προτίμησε ὁ Πιερότ:

Ἄγόρασε ένα γέρικο ἄλογο, ένα καρτσάκι και γύριξε απ' ἄληρ σ' ἄκρη τὸ Παρίσι, φωνάζοντας με ὅλα του τὰ δυνατὰ:

— Πετάζτε, ὅ, τι δὲ σας χρειάζεται! Πετάζτε, ὅ, τι ἔχετε για πέταμα!

Ὁ φίλος μας δὲν πουλούσε, ἀλλ' άγάραζε. Ἄγόραζε τὰ πάντα: σπασιμέννα πιαιτικά, παλιοσίδερα, παλιόχαρτα, παλιωμοπιτίλλες, κι' ὅ, τι ἄλλο ἦταν τόσο παλιὸ κι' ἄχρηστο, ὥστε δὲν τ' άγόραζαν οὔτε οἱ παλιοπωλές. Ὁ Πιερότ δὲν περιφρονούσε τίποτα: τ' άγόραζε ὅλα, ἡ μᾶλλον τᾶπερνε ὅλα, γιατί τίς περισσότερες φορές, ὁ κόσμος τοῦ τᾶδνε χωρὶς πληρωμὴ, εὐχαριστημένος γιατί ξεφορτωνόταν ένα άχρηστο πράγμα ποὺ ἔπαινε τόπο.

Τὸν εἶχαν μάθει πιά στις γειτονίες, ὅπως ἔχουν μάθει ὅλους τοὺς παλιατζήδες ποὺ φωνάζουν:

— Παλιὰ σίδερα!... παλιὰ κρεβάτσια ἀγοράζω!

Εἶχε κι' ὁ Πιερότ τὸ δικὸ του τραγουδιστὸ τρόπο να φωνάζει:

— Ὁ, τι ἔχετε για πέταμα, αγοράζω!

Μὲ τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δὲν έγινε πλούσιος βέβαια ὁ Πιερότ, αλλά ἔβγαζε άνετα τὸ ψωμὶ του, και τὰ δυὸ πρώτα χρόνια ἔστειλε στὴν κυρία Ἐσσέτ τίς οικονομίες του.

Τὸν τρίτο χρόνο δὲν εἶχε δουλειές. Ήταν τότε ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1830 και τοῦ κακού ὁ Πιερότ φώναζε ὅλη τὴν ἡμέρα: «Ὁ, τι ἔχετε για πέταμα, αγοράζω!» Κανείς δὲν τὸν πρόσεχε και κάθε βράδυ γύριζε με τ' ἄμτζι του ἄδειανὸ.

Τότε ἀκριθῶς ὁ Λαλούετ, γέρος πιά και κούρασμένος, ἔπρότεινε στὸν Πιερότ να τὸν πάρει στὸ μαγαζι για ὑπηρετῃ. Ὁ Πιερότ δέχθηκε πρόθυμα, αλλά δὲν ἔμεινε πολὺν καιρὸ στὸν ταπεινὸ αὐτὸ βαθμὸ. Κάθε βράδυ, ἡ γυναίκα του τοῦ μάθαινε να διαβάζει και να γράφει. Ὅστερα πήγε σ' ένα νυχτερινὸ σχολεῖο

και σὲ λίγον καιρὸ μπορούσε να κρατᾶει και τὰ βιβλία τοῦ μαγαζιου και να ξεζουράζει τὸν κ. Λαλούετ, ποὺ εἶχε σχεδὸν τυφλωθεῖ.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἤρθε στὸν κόσμο κι' ἡ δεσποινὶς Πιερότ κι' έφερε στὸν πατέρα της μεγάλη τύχη. Σὲ λίγο ὁ Πιερότ έγινε συνεταιρὸς τοῦ Λαλούετ, ποὺ ὀλίγετα τυφλὸς τώρα πιά, αποφάσισε ναποουρηθῇ από τὸ ἐμπόριο και να παραχωρήσει τὸ μαγαζι στὸν Πιερότ, με τὸν βρο να τοῦ τὸ ξεπληρώσει με δόσεις και με ποσοτὰ από τὰ κέρδη.

Αλλά ὁ Πιερότ ἔδωσε τόση νέα ζωὴ στὸ ἐμπόριο, ὥστε μέσα σὲ τρία χρόνια ξεπληρώσε τὸ χρέος του κι' ἔμεινε πιά μόνος ἰδιακτήτης ἑνὸς τόσο μεγάλου μαγαζιου... Ἀκριθῶς όμως τότε ἡ Ροβέρτη ἄρρώστησε και, σὲ λίγες μέρες μέσα, πέθανε. Ἐθλεγε κανείς ότι περιέμενε τὴ στιγμή ποὺ ὁ άντρας της δὲ θά εἶχε πιά ἀνάγκη από τὴ βοήθειά της, για να πεθάνει.

Αὐτὴ είναι ἡ ἱστορία τοῦ Πιερότ, καθώς μου τὴ διηγήθηκε ὁ Ζάκ ἐνὼ πηγαίναμε να τοῦ κάνομε τὴν επίσκεψη. Ἐτσι ἤξερα κατὰ βάθος τὸν Πιερότ, πριν τὸν γνωρίσω. ἤξερα ότι εἶχε δυὸ εἰδῶλα στὸν κόσμο ποὺ λάτρευε: τὴν κόρη του και τὸν κύριο Λαλούετ. ἤξερα ἀκόμα ότι ἦταν βάσανο να τὸν ἀκούει κανείς να μιλά, να φάγχει να βρεῖ τίς φράσεις του και να επαναλαμβάνει κάθε τόσο τὴ φράση «θέλω δηλαδή να πῶ...» Ὅσο για τὴ δεσποινίδα Πιερότ, ἔμαθα μόνο πῶς ἦταν δεκάξη χρονῶν και πῶς τὴν ἔλεγαν Καμίλλη. Ὁ Ζάκ δὲ μου εἶπε τίποτ' ἄλλο.

Ήταν ἐννιά ἡ ὄρα, όταν φτάσαμε στὸ κατάστημα πρώην Λαλούετ. Ἐτοιμαζόταν να κλείσουν κι' ὀλόκληρο συνεργεῖο από λουκέτα κι' ἀμπάρρες ἦταν ἀρδιασμένο στὸ πεζοδρόμιο... Τὸ μαγαζι ἦταν σκοτεινὸ, ἐκτὸς από τὸ λογιστήριο, όπου μιιά πορσελέννη λάμπα φώτιζε στήλες από νομίσματα και μιιά γελαστὴ φάττα. Μέσα στὸ παραμάγαζο, κάποιος ἐπίαζε φλάουτο.

— Καλησπέρα, Πιερότ! φώναξε ὁ Ζάκ τρέχοντας προς τὸ λογιστήριο και τραβώντας μαζί του και μένα. Καλησπέρα, Πιερότ!

Ὁ Πιερότ σήκωσε τὸ κεφάλι του και, καθώς με εἶδε, ἄφισε μιιά φωνή, ἔπλεξε τὰ χέρια του κι' ἔμεινε ἀμίλητος και σὰν ἀποβολωμένος, κοιτάζοντας με.

— Λοιπόν; ἔκαμε ὁ Ζάκ. Τὸν βλέπετε;

— ὦ, Θεέ μου, Θεέ μου! φθόβρισε ὁ καλὸς Πιερότ. Μοῦ φαίνεται πῶς... θέλω δηλαδή να πῶ, μοῦ φαίνεται πῶς τὴ βλέπω.

— Τὰ μάτια προπάντων, Πιερότ, εἶπε ὁ Ζάκ, κοιτάζε τὰ μάτια.

— Καί τὸ πηγούνι, κύριε Ζάκ, τὸ πηγούνι με τὸ λακκάκι.

Και σήκωσε τὸ ἀμπαζοῦρ από τὴ λάμπα, για να με κοιτάξει πῶς καλά. Ἐγὼ δὲν καταλάβαινα τίποτα. Μὲ κοιτάζαν κι' οἱ δυὸ κι' ἔκαναν νοήματα. Ὅστερα σηκώθηκε ὁ Πιερότ, βγήκε από τὸ γραφεῖο του και με πλησίασε.

— Μὲ τὴν ἀδείά σας, κύριε Δανιήλ, θέλω να σᾶς φιλήσω... Θέλω δηλαδή να πῶ, μοιάζεται ποῦ με τὴν Κυρία.

Ἡ τελευταία αὐτὴ λέξη μου τὰ ἐξήγησε ὅλα. Στὴν ἡλικία ἐκείνη ἐμοιάζα πάρα πολὺ με τὴ μαμμά μου και ἐπειδὴ ὁ Πιερότ εἶχε να τὴν ἴδει εἰκοσι ὀλάκερα χρόνια, ἡ ὁμοιότητα αὐτὴ τοῦ ἦταν περισσότερο χτυπητὴ. Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν πρόφτανε να με φιλεῖ, να μ' ἀγκαλιάζει, να μοῦ σφίγγει τὰ χέρια, με τὰ

μάτια γεμάτα δάκρυα. Ὅστερα ἄρχισε να μᾶς λέει τὴν ἱστορία του μ' ὅλες τίς λεπτομέρειες και με τόση πολυλογία, ὥστε ποὺς ἔβρει πόσον καιρὸ ἀκόμη θά πολυλογούσε, αν ὁ Ζάκ δὲν τὸν ἔκοβε μιιά στιγμή με ἀνυπομονησία:

— Καί τὸ ταμείο σου, Πιερότ;

Ὁ Πιερότ σταμάτησε, λιγάκι ασυμμένος ποὺ εἶχε φλυαρήσει τόσο πολὺ.

— Ἀλήθεια, να με συμπάθετε ποὺ σας ζάλισα με τὴν πολυλογία μου...

Κι' ἡ μικρὴ, θέλω δηλαδή να πῶ, θά με μαλώσει γιατί ἀργήσαμε ν' ἀνεδοῦμε.

— Ἀπάνω είναι ἡ Καμίλλη; ρώτησε ὁ Ζάκ.

— Μάλιστα, κύριε Ζάκ, ἀπάνω είναι. (Ἀκολουθεῖ)

Σ Π Ι Ρ Τ Ο Μ Ο Ν Α Χ Ο

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

B.

Μιιά μέρα, ἡ κυρὰ Γιάνναινα φωνάζει τὸ γιὸ της και τοῦ λέει:

— Ἄκου δὲ, Ψιμάκη μου! μοροῖς να παταχτῆς μιιά στιγμή στὸ μᾶστορα, ποὺ πήρε προχτὲς τίς ρόδες τοῦ κάροου μας να μᾶς τίς διορθώσῃ, και να ἰδῆς αν εἶν' ετοιμες, γιατί μᾶς χρειάζονται;

— Πάω! ἀπαντᾶ ὀλοπρόθυμος κατὰ τὴ συνήθειά του ὁ Ἄκρημᾶς. Τὸ ἐργαστήριό του δὲν εἶν' ἐκεῖ κοντὰ στὸ φούρνο;

— Ναι, παιδί μου, ἐκεῖ κοντὰ στὸ φούρνο είναι.

— Καί αν τίς ἔχη ετοιμες, μητέρα, να τίς πάρω;

— Πάρ' τίς, παιδί μου. Καί να σοῦ πῆ πόσο κάνει ἡ ἐργασία του, να σοῦ δώσω ὅσους να τοῦ πᾶς και τὰ λεφτὰ.

— Καλά. Μ' αν δὲν εἶν' ετοιμες οἱ ρόδες; Νὰ τοῦ πῶ να τίς ετοιμάσῃ τὸ γρηγορότερο;

— Ναι, παιδί μου, να τοῦ πῆς.

— Καλά, μητέρα, τρέχω.

Κι' ὁ Ἄκρημᾶς ἔφυγε τρεχάτος.

«Τὸ καϊμένο μου τὸ παιδί, — συλλογίστηκε τότε ἡ κυρὰ Γιάνναινα — πῶς τὰ ἔβρι, πῶς τὰ καταλαβαίνει ὅλα! Μισὸ λόγο τοῦ λὲς κι' ἀμέσως μπαίνει στὸ νόημα. Καί να σοῦ λένε ἐδῶ οἱ κουτοχορτιάτες, πῶς από τὴν κουταμάρα του δὲν μπόρεσε να δουλέψῃ στὴ χώρα!... Τέτοιο ἔξυπνο και πρόθυμο παιδί!... Ἦθελε νάνα κοντὰ στὴ μαννοῦλα του. Γι' αὐτὸ μόνο δὲν ἔκανε στὴ χώρα, γι' αὐτό!... Μπα, ποὺ να φᾶνε τὴ γλώσσα τους ὅσοι λένε κακὸ για τὸν Ψιμάκη μου!...»

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΑΛΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ανάστατη, σήμερα ή μικρή Κοραλί-
τα : Για πρώτη φορά στη ζωή της,
θα πάη να ιδή το μεγάλο της θείο, το
Δεσπότη. Προχτές μόλις, από την έπαρ-
χία του, όπου έλειπε από πριν γεννηθή
αυτή, έφτασε στην Πόλη. Κι ή μητέρα
της, ή αδερφή του, θα την πάρη,
από το Σταυροδρόμι που κάθονται, και
θα την πάη στο Φανάρι, στο σπίτι του,
να τοβ την παρουσιάση :

— Να κι ή ανιψούλα σου ! θα τοβ πη.
Κι ή Κοραλίτσα θα κάμη μπροστά
του μιá μετάνοια και θα του φιλήση το
χέρι. Εκείνος θα την φιλήση βέβαια
στο μάγουλο· μπορεί όμως να τη σηκώση
και στην αγκαλιά του, να την καθίση στα
γόνατά του, να τη χαϊδέψη σαν το
μπαμπά . . . Τιά φαντάσου ! ο Δεσπό-
της ! και τέτοιος Δεσπότης, σαν το θείο
Καλλίνικο !

Τόν ήξερε ή Κοραλίτσα, τόν έβλεπε
μπροστά της σά ζωντανό : από τη με-
γάλη φωτογραφία που, σε χρυσή κορ-
νίζα, ήταν κρεμασμένη στη σάλα . . .
Τι δμορφος άνθρωπος ! τι γλυκειά κι
έπιβλητική φυσιογνωμία ! τι βασιλικό
παράστημα ! Ο Πατριάρχης, ένας κον-
τός, μικρούσωμος γερούλης, τίποτα δέν
ήταν μπροστά του ! Αυτός κι αν ήταν
Πατριάρχης αληθινός : ο θεός Καλλί-
νικος. Και θα γινόταν μιá μέρα. Όλοι
τό λέγανε . . . κι ο μπαμπάς !

Η Κοραλίτσα έβαλε τα καλά της, τα
βελουδένια· έσιαξε και μόνη της τις
μπούκες που της είχε κάνει ή μαμά·
έδωσε καλύτερα την κόκκινη κορδέλα
στο κεφάλι της· φρόντισε και για τις ε-
λάχιστες λεπτομέρειες της φορεσιάς της.
Έπρεπε νάναι πολύ δμορφη σήμερα
που θα πρωτόβλεπε το θείο Δεσπότη,
και προπάντων που θα την πρωτόβλεπε
αυτός . . .

Και πήγαν.
Ο θεός Καλλίνικος θάμενε τώρα στην
Πόλη. Είχε γίνει Χαλκηδόνος, συνοδικός,
από τους Δώδεκα. Κι είχε αγοράσει
ένα όρατο πέτρινο σπίτι στο Φανάρι,
παλατάκι σωστό . . . Με τι παλιό πέ-
ρασε το κατώφλι του ή Κοραλίτσα, κρα-
τώντας το χέρι της μαμμάς ! με τι ά-
νυπομονοία, με τι αγωνία, ανέχθηκε τη
μαρμαρένια σάλα ! . . . Μιá καινούργια
έγνοια της είχε έρθει ξαφνικά : Τι θά-
λεγε στο θείο Δεσπότη ; Τι θα της έλε-
γε κείνος ; Κι αν τη ρωτούσε τίπο-
τα, θάβρισκε λόγια, θάβρισκε φωνή να
του άπαντήση . . . Για φαντάσου να
τάχανε και να στεκόταν σά χαϊζή, σά
βουδή !

Και να ! σε λίγο ή Κοραλίτσα βρι-
σκόταν μπροστά του. Μά δέν τάχασε
καθόλου. Δηλαδή εκείνος δέν την άφισε
να τά χάση. Τι καλός ! τι γλυκός !

Πώς χαμογέλασε άμα την είδε, πώς έ-
σκυψε να τη φιλήση, να τη σηκώση
και να την καθίση κοντά του στον κα-
ναπέ ! . . .

— Η ανιψούλα μου ! έλεγε. Τι με-
γάλη ανιψούλα που έχω ! . . . Είσαι κα-
λά, Κοραλίτσα μου ; Είσ' ευχαριστημέ-
νη που βλέπεις το θείο σου ;

— Ω, αν ήταν ευχαριστημένη ! Στους
ουρανούς είχε ανεβεί ή Κοραλίτσα ! . . .
Είπε μιá χαρά τα λόγια που της είχε
υπαγορεύσει ή μητέρα της, είπε ακόμα
και μερικά δικά της κι έπειτα σάπα-
σε, κοιτάζοντας το θείο της το Δεσπότη
στα μάτια και στο στέμα. Εκείνος τώ-
ρα μιλούσε με την αδερφή του, για
πράγματα που ή μικρή δέν τα πολυκα-
ταλάβαινε. Μά τι την έννοιαζε ! Της έ-
φθανε που καθόταν κοντά του, πολύ
κοντά του, που έβλεπε το γλυκό του
πρόσωπο, που άκουγε τη φωνή του,
γλυκειά κι αυτή σά μουσική . . .

Η μεγάλη σ'λα με την αυστηρή έ-
πίπλωση ήταν πλημμυρισμένη από φως.
Η θάλασσα, ή χρυσογάλανη στέν ήλιο,
φαινόταν από τ' δάκνοιχο παράθυρο.
Και μι' ανοιξιάτικη αύρα, μυρωμένη, έ-
παιζε με τα φύλλα ενός βιβλίου, ανοι-
χτού εκεί πάνω στο τραπέζι, κοντά σ'
ένα μικρό Έσταυρωμένο από έβανο κι
από φίλνισι.

* *

— Άξαφνα, απέξω κι από φιλά, άκού-
στηκε ένα ψάλλισμο ; Από τόν γειτονικό
μυναρέ, ένας νέος μουεζίνης, με τη με-
λωδική του φωνή, καλούσε τους πιστούς
στην προσευχή τους :

— Αλινφενχάαα !
Ο θεός ο Δεσπότης έκοψε μιá στιγμή
την όμιλία του σά να ξαναφινιάστηκε.
Και κοίταζε την ανιψούλα του σά να βθε-
λε να ιδή την έντύπωσή της.

— Άθελα τότε, ή μικρή έδειξε με το
χεράκι της το μυναρέ και ψιθύρισε :

— Ο χόντζας !

— Ο θεός Δεσπότης γέλασε :

— Ναι, ο χόντζας, της είπε, ο Τουρ-
καλάς ! . . .

Η Κοραλίτσα συνοφρυώθηκε άμέ-
σως. Τα έξυπνα μαύρα της μάτια έλμ-
φιν από το ένδογματικό εκείνο μίσος
που το παιδί αισθανόταν για τόν άλλο-
θρησκο και για τόν τύραννο. Ένας Τουρ-
καλάς, δίπλα στο Πατριάρχειο, ν'ανε-
βαίνει στο μυναρέ και να ξεφωνίζη τόν
άμανέ του από κει πάνω, ένφ στην αν-
τικρύ σάλα ο θεός ο Δεσπότης πρωτό-
βλεπε την ανιψιά του και μιλούσε με την
αδερφή του ! Άς πάη να γκρεμιστή ! . .

— Πράγμα περίεργο ! Σά να διάβαινε αυτή
τη σκέψη στο προσωπάκι της μικρής, ο
θεός ο Δεσπότης την τράβηξε πιό κοντά
του και, χαϊδεύοντάς της τα μαλλιά, της
είπε στ' αυτί :

— Να σου πω : θέλεις να γκρεμιστή

τώρα από το μυναρέ αυτός ο Τουρκαλάς :

— Ναι ! έγραψε έλάφυχα ή Κοραλίτσα.

— Μάθε λοιπόν το μυστικό : δέν έχεις
παρά να πής είκοσι φορές το « Άλαλα
τά χείλη των άσεβών . . . » Το ξέρεις ;

— Το ξέρω.

— Όρατα ! Άρχισε να το λες και θα
ιδής. Μόλις το τελειώσης για είκοστή
φορά, ο χόντζας θα ζαλιστή και θα πέση.
Γρήγορα όμως, πριν προφτάση να μη-
μέσα και να κατέβη. Έμπρός ! Έμπρός !

Η Κοραλίτσα άρχισε να λέη γρηγορα-
γρήγορα το τροπάρι . . . Ο μουεζίνης
έξακολούθησε το ψάλλισμό του, τριγυρί-
ζοντας το μπαλκονάκι του μυναρέ . . .

« Άλαλα τά χείλη των άσεβών, των μη
προσκυνούντων . . . » Μιá φορά, δυό φο-
ρές, τρεις, πέντε, δέκα . . . Η Κοραλί-
τσα, λέγοντας όλοένα, τις μετρούσε με
τα δαχτυλάκια της . . . Ο θεός ο Δεσπό-
της είχε ξαναρχίσει την όμιλία με την
αδερφή του . . . Μά κάθε τόσο κοίταζε
την ανιψούλα του και την ένθάρρυνε :

— Έμπρός ! γρήγορα ! . . . Κοντεύεις . . .

Κι άξαφνα :

— Α ! ! !

Η Κοραλίτσα άφησε την απαγγελία
της στη μέση· μι' αυτό το έπιφώνημα.

— Τι είναι ;

— Ο Χόντζας μπήκε μέσα άπ' την
πορτούλα !

Ο θεός ο Δεσπότης κράτησ' ένα γε-
λάκι και τη ρώτησε σοβαρά :

— Μά πόσες φορές είχες πει το τρο-
πάρι ;

— Δώδεκα . . .

— Έ, που δώδεκα, που είκοσι ! Δέν
πρόφτασες, καίμνη μου . . . Άλλά δέν
πειράζει. Άλλη φορά, μόλις άκουσης
το Χόντζα, θάρχισες. Θα το λες ακόμα
πιό γρήγορα. Και την είκοστή φορά θα
ιδής που θα γρεμιστή.

— Ω, γι' αυτό καρμιά άμφιβολία δέν
είχε ή Κοραλίτσα ! Άφοδ τόλεγε ο
θεός ο Δεσπότης : . . . Και πάλι, το βρά-
δυ, άμα ξαναήγηκε ο μουεζίνης, χωρίς
να χάση στιγμή, ή μικρή άρχισε την ά-
παγγελία . . . Ήταν μονάχη, στην κά-
μαρα που τούς είχε παραχωρήσει ο
θεός για να μείνουν κοντά του· καμ-
μιá έβδομάδα. Μά ή εθουσιειδής της
ήταν ή ίδια σά να την έβλεπαν και να
την άκουγαν. Έλεγε το τροπάρι, έλά-
κερο, χωρίς να τρώη ούτε μιá λέξη, —
έτσι έπρεπε, — κι όσο πιό γρήγορα μπο-
ρούσε. Ρωδάνι ή γλωσσότα της :

« — Άλαλα τά χείλη των άσεβών, των
μη προσκυνούντων την εικόνα σου την
σεπτήν . . . »

Του κάκου !

Δέν πρόφτασε να το πη ούτε δεκα-
τέσσερις φορές. Κι ο μουεζίνης τελείω-
σε το ψάλλισμό του και μπήκε.

— Άχ ! γιατί νάναι τόσο μεγάλο το τρο-
πάρι ; και γιατί να πρέπη να το πη εί-
κοσι φορές . . .

Στο τραπέζι, ο θεός Δεσπότης τη ρώ-
τησε :

— Δοκίμω !

— Τίποτα ! του άποκρίθηκε κατα-
λυπημένη. Μου γλύτωσε κι αυτή τη
φορά ! . . .

Πάλι ο θεός ο Δεσπότης κράτησε ένα
γελάκι και της είπε σοβαρά :

— Δέν πειράζει . . . Αύριο . . . δοκι-
μάσε . . . προσπάθησε !

— Άλλά κι αύριο, και μεθαύριο, κι ο-
λες τις άλλες μέρες, τα ίδια : Η Κο-
ραλίτσα δέν κατόρθωνε να πη το τρο-
πάρι ούτε δεκαπέντε φορές. Κι ο μουε-
ζίνης πάντα της γλύτωνε.

Έίχε μιá φούρκα ! Νά· μη μπορή να
δείξη στο θείο το Δεσπότη πως ήταν κι
αυτή ικανή για κάτι τι, που μάλιστα
της είχε αναθέσει ο ίδιος ! Έπειτα
είχε τόση έπιθυμία να γκρεμιστεί ο
Τουρκαλάς εκείνος από το μυναρέ του !
Κι άμα το κατάφερε αυτή, θάλεγε το
« μυστικ » και σ' όλες τις φίλες της, να
κάνουν το ίδιο. Αυτές πάλι θα τόλεγαν
σ' άλλες. Κι έτσι, σιγά-σιγά, όλοι οι
Χόντζηδες, σ' όλη την Πόλη, θα γκρε-
μιζόταν από τους μυναρέδες και θα
σκοτωνόταν. Τα τζαμιά θάμεναν έρη-
μα, οι Τούρκοι θάφευγαν κι ή Πόλη
θα λευθερωνόταν. Οι Χριστιανοί τότε
θάκαναν Πατριάρχειο την Άγιά-Σοφιά,
— έτσι είχε πει κάποτε ο μπαμπάς, —
και Πατριάρχης θα γινόταν . . . ο θεός
Καλλίνικος !

Κρίμα, κρίμα νάναι τόσο μεγάλο το
τροπάρι και να χρειάζεται να το πής
είκοσι φορές !

Καθεμέρα ο θεός Δεσπότης τη ρω-
τούσε, — μιá δέν της έκανε κι άλλη ό-
μιλία, — και καθεμέρα, όλοένα και πιό
λυπημένη, πιό άπελπισμένη, του άπαν-
τούσε :

— Τίποτα ! . . .

Κι ήρθε ή μέρα που θα τόν άποχαι-
ρετούσε, για να γυρίση με τη μητέρα
της στο Σταυροδρόμι.

Την πήρε στην αγκαλιά του, τη φι-
λήσε, την ευχήθηκε· μιá για το Χόντζα
δέν της είπε λέξη.

Του είπε όμως εκείνη :

— Και με συγχωρήτε, θεε μου, που
δέν μπόρεσα να κάμω το θέλημά σας ! . .

— Ποιό ; έκαμε ο θεός (σά νάταν
κι άλλο !) ά, που δέν μπόρεσες να γκρε-
μίσης το Χόντζα, τόν Τουρκαλά ; . .

— Ναι, του άποκρίθηκε με δακρυ-
σμένα μάτια. Μά φαίνεται πως δέν γί-
νετ' έτσι ! . . . Είναι αδύνατο να πη κα-
νεις αυτό το τροπάρι είκοσι φορές όσο
ο Χόντζας είναι στο μυναρέ ! . .

— Έτσι φαίνεται ! είπε κι ο θεός,
κοιτάζοντας τη τώρα παράξένα.

Η μικρή έξακολούθησε να κλαίη και
να λέη :

— Κρίμα ! . . . Κι εγώ θα τόλεγα
κρυφά σ' όλες μου τις φίλες, κι αυτές

στίς δικές τους, και δε θάμενε πιό Τουρ-
κος στην Πόλη ! . .

Περίεργο πράγμα ! Ο θεός ο Δεσπό-
της, που ως προ όλιγου, κρυφά ή φα-
νερά, γελούσε, αυτή τη στιγμή δάκρυ-
σε κι αυτός ! . . . Ω, τα είδε τα δάκρυα
του ή Κοραλίτσα στα μεγάλα δάκρυα
μάτια του, πίσω άπ' τα χρυσά ματογυα-
λιά. Κι αυτό της έκαμε τέτοια έντύπω-
ση, που ξαφνικά έχασε τόν κόσμο. Της
φάνηκε πως κοιμάται, πως όνειρεύεται.
Και σά σε όνειρο, τόν άκουσε να της
λέη :

— Έγνοια σου, παιδί μου . . . θα γί-
νη κι αυτό . . . μιá θα βρούμε άλλο
τρόπο !

Η Κοραλίτσα είναι τώρα μεγάλη. Ζή
στην Άθήνα. Ο θεός Καλλίνικος έχει
πέθανει προ πολλού. Μά κάθε φορά που
θα τόν θυμηθή, ή ανιψιά του θυμάται και
το παιχνίδι που της έπαιζε, σάν ήταν
μικρή, με το « Άλαλα τά χείλη ». Και
γελάει. Έπειτα όμως θυμάται και τόν
τελευταίο του λόγο. Και σοβαρεύεται ή
πολύπαθη Πολίτισσα· και γίνεται περι-
λυπη και ψευθυρίζει :

— Κι όμως ακόμα δέν βρήκαμε τόν
τρόπο ! . . .

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Ε Σ

1. Π Ρ Ω Τ Η Ν Η

Με τη γλυκειάν αβγούλα
χαρούμενο ξυπνώ,
και στέλνω προσευχούλα
θεομ' στον ουρανό.

Άξιωσε με, Θε μου,
καλό νάμαι παιδί,
και πάντα χωρίς μου
χαρά και προκοπή.

Θέ μου, σάν τα πουλάκια
χαρούμενα να ζώ,
και τάλλα τα παιδάκια
πολύ να τ' αγαπώ.

Και στέλνω μου από πάνω
τη χάση σου κι εσύ,
να σ' έχω σ' ε, τι κάνω
προστάτη και σκεπή.

2. Β Ρ Α Δ Υ Ν Η

Πριν πέσω να πλαγιάσω,
Θέ μου, παρακαλώ
να δώσης να κεράσω
τη νύχτα με καλό.

Τόν άγγελό σου πάλι
στείλε μου από ψηλά,
νάρθει στο προσκεφάλι
πιστά να με φυλά.

Όταν εγώ κοιμάμαι
στο πλάι μου ν' άγρυπνώ,
κι έτσι να μη φοβόμαι
τά σκότη τά πυκνά.

Και σ' όλη σου την κλάση
κι' όπου καλό παιδί,
στείλε να το σκεπάση
τη στοργική σου εσύχ.

M. A. S.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΒΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΜΟΥ

** Έλπίδα νάχης πάντα στο Θεό κι
ή δυστυχία ποτέ δέν θα σε πλησιάση.

** Μελέτα βαθιά τόν χαρακτήρα σου
και τη συνείδησή σου· είναι συχνά γε-
λασμένος όποιος νομίζει τόν εαυτό του
άγαθό κι' άνεπίληπτο.

** Μή δίνης πίστη στα λόγια εκεί-
νων που σε κολακεύουν. Φιλία με κολα-
κεία είναι χειρότερη από έχθρα.

** Κατέχεις το μυστικό της γοητείας ;
είσαι ευτυχισμένος. Κατέχεις το μυστι-
κό της καλοσύνης ; είσαι μακάριος !

** Κατηγορούν τα σφάλματα των άλ-
λων περισσότερο εκείνοι, που δέν βλέ-
πουν και δέν άναγνωρίζουν τα δικά τους.

** Πρώτα πρέπει να διορθώσης τα
δικά σου έλαττώματα και κατόπι να
συμβουλευής τους άλλους.

** Όρατο είναι να πέρνεις τη ζωή
σου με όνειρα· αλλά πολύ ώραιότερο να
εργάζεσαι, — κι αν ακόμα δέν έχεις ά-
νάγκη, — για να δείχνεσαι χρήσιμος
στούς άλλους.

** Μή βιασθής να σοβαρευθής από
τά είκοσι σου χρόνια. Διατήρησε όσο
μπορείς την παιδική σου ψυχή.

** Ακόμα δέν ξανάβαλες το καινού-
ριο σου φόρεμα και σκέπτεσαι να κά-
μης άλλο ! Είναι άμαρτία να πετάς τό-
σα χρήματα για τόν εαυτό σου, χωρίς
να θυμάσαι πως υπάρχουν και φτωχοί . . .

** Να περιφρονής τούς φτωχούς και
να κολακεύης τούς πλούσιους, είναι ά-
ληθινά ποταπό.

** Αδύνατο να βρής ειλικρινή φίλο
δταν και σ' δέν είσαι φίλος ειλικρινής.

** Σκέπτεσαι λογικά δταν σκέπτεσαι
πως δέν είσαι ο μόνος στον κόσμο που
μπορεί νάχης περισπασμούς, φροντίδες
και λύπες.

** Δέν πρέπει να φθονής δταν άκους
μιá ξένη εύτυχία. Το κάτω-κάτω συλ-
λογίσου πόσο μάταιη και πόσο λιγώζωη
είναι σ' αυτό τόν κόσμο ή εύτυχία.

** Σε οικτείρω αν νομίζης πως σου
έπιτρέπεται να θυσιάσης στον έγωισμό
σου και την παραμικρότερη έστω εύτυ-
χία ενός άλλου.

** Αν άκους τούς ξένους που σε πε-
ριστοιχίζουν και πείθονται να κάνης ο-
πως θέλουν αυτοί, δέν σου χρειάζεται
άλλη άπόδειξη πως είσαι ήλιθιος.

** Ήθελα να μου έλεγες : τι κερδί-
ζεις δταν είσαι κακός ;

ΚΑΡΙΚΛΕΙΑ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΡΑΣΙΝΟΙ ΚΑΙ ΒΕΝΕΤΟΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ BRUYÈRE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —
Καὶ γὰρ πῶς μὲς σὴν ἀγανάκτησή του, ὁ θεὸς Βαρνάβας σπρώχνει τὸ παραβάν στὸν τοίχο.

Μάλιστα, τὸ θρωπικὸ παραβάν, ποὺ κανένας δὲν εἶχε παραμερίσει ὡς ἐκείνη τῆ στιγμῆ, οὔτε κατ' ἓνα ἑκατοστὸ τοῦ μέτρου, τὸ παραβάν — τείχος, τὸ παραβάν — σύμβολο, ποὺ χώριζε τὴς Καστανιές σὲ δύο ἐχθρικά στρατόπεδα.

Τώρα ἡ πελώρια τραπεζαρία φαίνεται ἐλόκληρη καὶ μοιάζει σὰ νὰ μὴν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη, γιὰ νὰ χωρέσῃ τὴν δικαία ἀγανάκτηση τῶν δύο θείων. Ὅσο γιὰ τὰ παιδιά, αὐτὰ θὰ προτιμοῦσαν καλύτερα νὰ περῶν τὸ ταβάνι καὶ νὰ τὰ πλάκωνε, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ντροπὴ τους. Εἶναι κατακόκκινα καὶ δὲν τοίμοι νὰ σηκώσουν τὰ μάτια. Καὶ μολαταῦτα κανεὶς δὲν εἶπε ἀκόμη οὔτε λέξη. Τοὺς κοιτᾶζον μόνο. Καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ βλέμμα, τὰ παιδιά ζαρώνουν, μαζεύνονται, προσπαθοῦν νὰ γίνουν ὅσο πιὸ μικροσκοπικὰ μποροῦν.

Ἐπιτέλους, ὁ θεὸς Βαρνάβας μιλεῖ. Λίγα λόγια λέει, ἀλλὰ φοβερά:

— Γιατί τὸ κάνατε αὐτό;
Κανεὶς δὲν τολμᾷ ν' ἀπαντήσῃ.

— Ποιὸ λόγο ἔχει ἡ ἔλεεινή αὐτῆ κωμωδία; ρωτᾷ ἡ θεὰ Ἀγλαΐα τὰ κορίτσια.

Πρέπει νὰ δοθῇ μιὰ ἀπάντησις. Ὁ Παῦλος ἀποφασίζει:

— Θέλαμε ν' ἀλλάξουμε, ἴβει.
— Τί ν' ἀλλάξετε;

Τὰ λόγια δὲν μποροῦν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα. Ἐδυχεῖ ὁ Ζοζός, ἀθῶος αὐτὸς κι' ἡμερος, δίνει τὴν ἐξήγησιν μὲ τὴ λεπτὴ φωνίτσα του:

— Ἦσσαν ν' ἀλλάξου τὸ σιτεράδο

γιὰ τὴς τηγανίτες, καὶ τὴς χρωματιστὲς ποδιές γιὰ τὴς σκέτες καὶ τ' ἀγῶρια γιὰ τὰ κορίτσια.

Καὶ συμπληρώνοντας, προσθέτει:

— Κι' ἔπειτα, ἀκόμη ἦσαν ν' ἀλλάξουν τὸ θεῖο γιὰ τὴ θεὰ.

— Ἄ, ἔτσι; λέει ὁ θεὸς Βαρνάβας. Ἦσαν ν' ἀλλάξουν τὴ θεὰ τους καὶ νὰ ἔχουν θ ἴο; Ἐ, λοιπὸν ἐγὼ δὲ θέλω γι' ἀνιψιὸς τέτοια παλιόπαιδα. Κι' ἂν ἦμουν θεὰ τους, θὰ τὰ στέλνα παρευθὺς στὴ φυλακὴ, γιὰ νὰ τὰ μάθω νὰ μπαίνουν στὸ σπίτι τοῦ γείτονα τους καὶ νὰ τοῦ κλέβουν τὸ φαγητὸ του.

— ὦ, τί τρομερὴ φωνή! Ὅλοι τρέμουν καὶ μόλις τοίμοι νὰ κοιτάξουν τὸ πρόσωπο τοῦ θείου, ποὺ λέει τὰ φοβερά αὐτὰ λόγια.

— Ἐξω ἀπ' ἐδῶ! φωνάζει ὁ θεὸς, καὶ νὰ μὴ σὰς ξαναδῶ ποτὲ πιά σπῆτι μου, γιατί θὰ σὰς βάλω φυλακὴ!

Στὰ λόγια αὐτὰ ὅλοι ξεποῦν σὲ λυγμούς. Ἄλλὰ δὲν τέλειωσαν ὅλα ἀκόμη. Ἦ θεὰ Ἀγλαΐα, ποὺ εἶναι τὸ ἴδιο ταραγμένη, ὅσο εἶναι ἀγανακτισμένος ὁ ξάδελφός της, προχωρεῖ ἓνα βῆμα.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμη, τοῦ λέει, γιὰ τὴ φοβερὴ αὐτὴ ἀταξία τῶν ἀνιψιῶν μου, κόρις. Δόστε μου τοὺς ἀνιψιὸς μου καὶ πάρτε τὴς ἀνιψιές σας. Καὶ καθὼς τὰ κορίτσια δὲν τοίμοι νὰ προχωρήσουν:

— Φύγετε, λέει, κακὰ παιδιά, δὲ θέλω νὰ σὰς ξέρω! Νὰ μὴν ξαναρθετε ποτὲ πιά στὸ σπίτι μου.

Μὲ θρήνους καὶ λυγμούς ἐγινε ἡ ἀλλαγὴ. Τὰ παιδιά θὰ προτιμοῦσαν καὶ τὸ ξόλο ἀκόμη, παρὰ τὴν προσβολὴ καὶ τὴν περιφρόνησι τῶν συγγενῶν τους καὶ τὴν φρικτὴ αὐτὴ ἀπαγόρευσι τοῦ νὰ μὴν ἔλθουν σὲ καμμιὰ συνάφεια στὸ μέλλον. Ἦ Πουλχερία παραλαμβάνει τοὺς μικροὺς, ἡ Ζωὴ τὴς μικρὲς, κι' ἀκούγεται ἡ εἰρωνικὴ φωνὴ τοῦ θείου Βαρνάβα ποὺ διατάσσει:

— Βάλε, Σουλπίκιε, τὸ παραβάν στὸν τόπο του καὶ

καθένας νὰ πάῃ στὴ θέση του. Δὲν θέλω πιά οἱ ἀνιψιές μου νὰ σχετίζονται μ' αὐτοὺς τοὺς μύγκες, μ' αὐτὰ τὰ παλιόπαιδα, ποὺ τὰ διευθύνει τόσο ἀσχημα μιὰ γυναίκα χωρὶς καμμιὰ ἐπιβολή.

— Ὁ, τέρατα, δὲ ντρέπεσθε! λέει ἡ Πουλχερία ἐξωφρενῶν. Νὰ ποὺ κατηγοροῦν γιὰ χάρη σας, ἀξίκα, τὴν κυρία.

Ἦ Πουλχερία τρέχει στὸ παραθύρο κι' ἀνοίγει τὴς γυρίλλες. (Σελ. 511, στ. γ')

— Κακοκόριτσα, κακοκόριτσα, μουρμουρίζει κι' ἡ Ζωὴ. Νὰ ποὺ κατορθώσατε ὥστε ὁ κύριος κι' ἡ δεσποινὴς νὰ εἶναι τώρα μαλωμένοι ἐξαιτίας σας, χειρότερα ἀπὸ πρὶν.

Τὴ κλάμματα ἀντήχησαν ἐκείνη τὴν ἡμέρα κι' ἀπὸ τὴς δύο πλευρὲς τοῦ σπιτιοῦ!

Ἦ ἐπομένη ἦταν πένθιμη ἡμέρα. Μόλις σηκώθηκαν τὰ παιδιά ἀπ' τὸ κρεβάτι, παρέλαβε ἡ θεὰ τοὺς ἀνιψιὸς της κι' ὁ θεὸς τὴς ἀνιψιές του, καὶ τοὺς ἀνακοίνωσαν τὸ πρόγραμμά τους.

Στὸ ἐξῆς ἀπαγορευόταν κάθε παιχνίδι μὲ τοὺς μικροὺς γείτονές τους. Ἀπαγορευόταν ἀκόμη καὶ ν' ἀγαλλάξουν μιὰ λέξη μεταξὺ τους, ἀκόμη δὲ καὶ τὰ παιχνίδια τους τὰ παιδιά θὰ τὰ ἔκαναν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν μεγάλων.

Οἱ ἐνοχοὶ μὲ τὰ κεφάλια κατεβασμένα μπῆκαν ὑπὸ περιορισμό. Οἱ μὲν στὸν γνωστὸ τους ἀχυρῶνα, οἱ δὲ σὲ μιὰ γωνία τοῦ κήπου. Ἦ ἡμέρα, τοὺς φάνηκε μεγάλῃ, ἀτέλειωτῃ. Ἦ ἐπομένη εὐτυχῶς ἦταν Κυριακὴ, καὶ γιὰ τὰ παιδιά ἦταν ἓνα σημαντικὸτατο γεγονός τὸ νὰ

πάνε στὸ χωριὸ γιὰ ν' ἀκούσουν τὴ λειτουργία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ κορίτσια φοβήθηκαν ὅτι γιὰ τιμωρία θὰ τοὺς πῆγαιναν στὴν ἐκκλησίαν φερόντας τὴς ἀπαίσιες ἐκείνες μπλε ποδιές, γιατί ἔτσι τοὺς εἶχε δηλώσει ὁ θεὸς Βαρνάβας. Στὸ τέλος ὁμῶς τοὺς εἶπε ὅτι δὲν θὰ κρατοῦσε τὴν ὑπόσχεσή του μόνο καὶ μόνο ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ ἱερὸ μέρος ποὺ θὰ πῆγαιναν.

Ἦσαν λοιπὸν στὴν ἐκκλησίαν σὲ δύο χωριστὲς ὁμάδες, καὶ τοποθετήθηκαν ὅσο μποροῦσαν πιὸ μακριὰ οἱ μὲν ἀπὸ τοὺς δέ. Βλέποντας αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὁ παπὰς ἐνοιώσα ἓνα μεγάλο βῆρος στὴν καρδίᾳ του. Ὁ ἀγαθὸς ἐρημέριος εἶχε ἐλπίζει ὅτι οἱ μικροὶ του φίλοι θὰ κατόρθωναν νὰ συμφιλιώσουν τοὺς δύο ἐξάδελφους. Ἄλοῖμονο, ἀλοῖμονο! Μόλις τέλειωσε ἡ λειτουργία, ἡ θεὰ Ἀγλαΐα πῆρε κατὰ μέρος τὸν παπὰ καὶ τοῦ ἐξιστόρησε μὲ ὅλες τὴς λεπτομέρειες τ' ἀνδραγαθήματα τῆς πρώτης ἐβδομάδας.

Τὸ ἀπόγεμα, πρὶν ἀπὸ τὸν ἑσπερινό, ἦρθε ἡ αἰετὰ τοῦ θείου Βαρνάβα νὰ ἐξιστορήσῃ στὸν γέρο φίλο τοῦ τὴν διαγωγή τῶν παιδιῶν, ποὺ ὁ καιμένος ὁ παπὰς ἐνόμιζε πὼς ἦταν ἀγγελοὶ σταλμένοι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν, κι' αὐτοὶ ἀποδείχθηκαν σωστοὶ διαβόλοι! Ὅχι μόνο δὲν εἶχαν βελτιώσει τὴν κατάστασι, ἀλλὰ τὴν εἶχαν κάνει ἀκόμη πιὸ χειρότερη ἀπὸ πρὶν!

— Τὸ λάθος ὁμῶς δὲν εἶναι μόνο τῶν παιδιῶν, εἶπε ὁ θεὸς Βαρνάβας. Ἦ ἑξάδελφῃ μου τὰ διευθύνει τόσο ἀσχημα.

— Τί νὰ περιμένῃ κανεὶς ἀπὸ κορίτσια ποὺ ἀνατρέφονται τόσο κακὰ ἀπὸ τὸν ξάδελφό μου, ἀναστενάξε κι' ἡ θεὰ Ἀγλαΐα.

Ὁ ἄμιρος ὁ παπὰς, καταταραγμένος, εἶδε κι' ἔπαθε ὥσπου νὰ ψάλλῃ τὸν ἑσπερινό. Μὲ τὸ τελευταῖο «ἀμήν» ἔβγαλε τ' ἀμφιά του καὶ μὲ βῆμα ταχὺ διευθύνθηκε σὲς Καστανιές.

— Καλησπέρα σας, δεσποινίς, εἶπε στὴ θεὰ Ἀγλαΐα ποὺ ἔκανε τὸν περίπατό της στὴ δεινροστοιχία, συνοδευομένη ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἀνιψιὸς της. Πῆγαιναν ἀπὸ πίσω της ὅπως οἱ αἰχμάλωτοι πίσω ἀπὸ τὸν δεσμοφύλακά τους, καὶ τὰ πρόσωπά τους ἦταν τραβηγμένα καὶ περίλυπα. Εἶχαν ξαναφορέσει τὴς περιώνυμες πράσινες ποδιές μὲ τὴς κίτρινες τολπίες, καὶ μόλις ἀντίκρυσαν τὸν παπὰ, φοβήθηκαν πὼς θὰ γελάσῃ βλέποντάς τους. Ἄλλὰ ἐκεῖνος εἶχε ἄλλες ἐνοιήσεις.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε τοὺς ἀνιψιὸς σας γιὰ λίγα λεπτά, δεσποινίς; Ἐχω νὰ τοὺς μιλήσω.

— Τί καλὸς ποὺ εἶσθε γιὰ ν' ἀσχολῆσθε μὲ τέτοιους διαβόλους!

Ἦ ἄρα ἀπ' αὐτῆ τῆ φράσι ὁμῶς, ἡ θεὰ Ἀγλαΐα ἐμπιστεύεται τοὺς «διαβόλους» της στὸν παπὰ. Ὁ γέρο-ἐφημέριος

τοὺς δὴγγει πρὸς τὸ σπίτι καὶ μπρὸς στὴν εἴσοδο συναντᾷ αὐτοὺς ποὺ ζητοῦσε: Ὁ θεὸς Βαρνάβας εἶναι καθισμένος σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα καὶ καπνίζει, καὶ στὰ πόδια του τὰ τρία κοριτσάκια παίζουν μελαγχολικὰ.

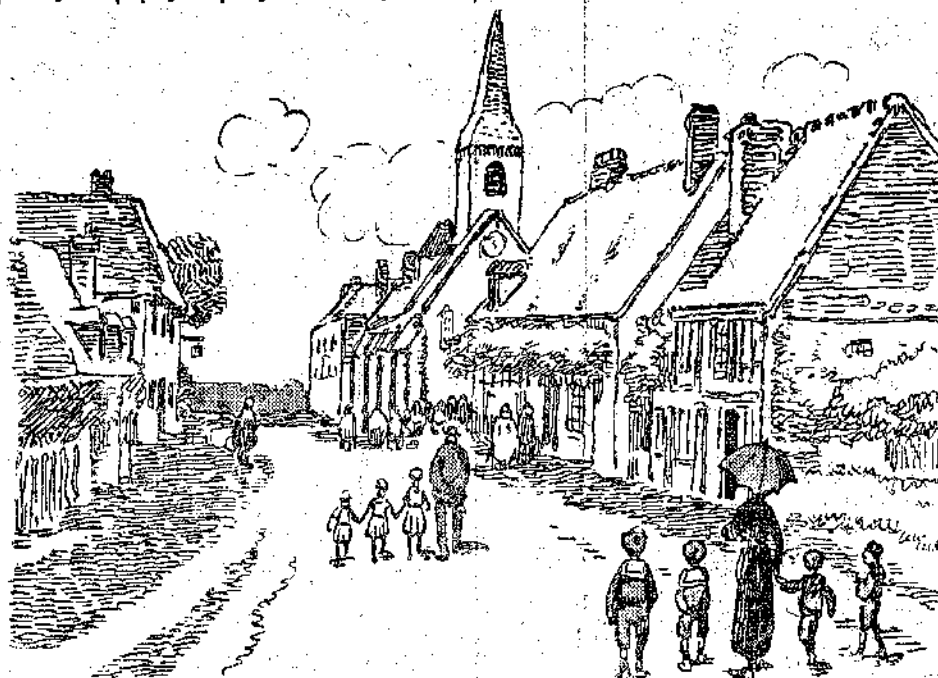
— Καλησπέρα, φίλε μου. Θὰ χρειάζομαι τὴς ἀνιψιές σας γιὰ λίγα λεπτά.

— Θὰ σὰς τὴς δώσω μόνο γιὰ χάρη σας, αἰδεσιμῶτα. Δὲν μοῦ φέρεσι καθόλου, ὁμολογῶ, ἡ συντροφιά τῶν κακομαθημένων αὐτῶν παιδιῶν ποὺ ἔχετε μαζί σας.

Ὁ παπὰς ὁμῶς, χωρὶς ν' ἀκούσῃ τὴς παρατηρήσεις τοῦ θείου, παραλαμβάνει καὶ τὰ κορίτσια καὶ τοὺς δὴγγει ἔλους στὸ βῆθος τοῦ κήπου. Ἐκεῖ βρῖσκαται ἓνας ἀπόμειρος πάγκος. Ὁ παπὰς κάθε-

Ὅλοι διαμαρτύρονται.
— Ὅχι, ὄχι, ἐξακολουθεῖ ὁ παπὰς. Δὲν τὴς ἀγαπᾶτε τὴς μητέρες σας, ἢ τὴς ἀγαπᾶτε μ' ἀσχημὸ τρόπο; ἔχνατε τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει στὰ χάρσκαμάτα ὁ πατέρας σας, Παῦλε κι' ἡ μητέρα σας στὸ νοσοκομεῖο, κάτω ἀπὸ τὰ κανόνια, Γιαννάκη. Κι' ἐσεῖς, μικρούλες μου, δὲν συλλογίζεσθε ὅτι ἂν οἱ γονεῖς σας μόνον κάτω ἀπὸ τὸν φοβερὸ κίνδυνο τοῦ βομβαρδισμοῦ, τὸ κάνουν γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὸ μέλλον σας, γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν τὴν ἐμπορικὴ τους ἐργασία. Ἐκεῖνοι σὰς ἀγαποῦν μιὰ καὶ θυσιάζονται γιὰ σας, σεῖς ὁμῶς δὲν τοὺς συλλογίζεσθε καθόλου!

Μάταια διαμαρτύρονται τὰ παιδιά. Ὁ παπὰς ἐξακολουθεῖ.

Ἦσαν στὴν ἐκκλησίαν σὲ δύο χωριστὲς ὁμάδες. (Σελ. 523, στ. α')

καὶ τὰ παιδιά μαζεύνονται ὅλα γύρω του.

Τὴ ἀπελπισμένος ποὺ φαίνεται ὁ καιμένος ὁ παπὰς! Μὰ τί λυπημένο βλέμμα κοιτᾷ τὸς μικροὺς τοῦ φίλους!

— Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνατε; τοὺς λέει. Ἐγὼ ποὺ ὑπολόγιζα σὲ σας γιὰ νὰ συμφιλιώσετε τὸ θεῖο σας μὲ τὴ θεὰ σας, ποὺ νόμιζα πὼς εἶσατε οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ὑψίστου, καὶ νὰ κοῦω πὼς ἐκάματε τὰ πράγματα ἀκόμη χειρότερα κι' ἀπὸ πρὶν, ὦ, τί λύπη μοῦ προξενήσατε!

Στὰ λόγια αὐτὰ τὰ δάκρυα πλημμυρίζου, τὰ μάτια τῶν παιδιῶν. Νοιώθουν τὴν καρδίᾳ τους γεμάτῃ λύπη καὶ μετάνοια. Ὁ παπὰς ὁμῶς ἐξακολουθεῖ:

— Τί θὰ ποῦν οἱ μητέρες σας, ὅταν διαβάσουν τὰ γράμματα, ὅπου θὰ τοὺς ἐξιστοροῦν τὴς κακὲς σας πράξεις; Θὰ σκεφθοῦν, μὲ μεγάλη του πίκρα, ὅτι τὰ παιδιά τους δὲν τὴς ἀγαποῦν.

— Ἐφανήκατε κακὰ παιδιά, κακοὶ πατριῶτες!

— ὦ, τί φωνὴ ἀγανακτικῆς βγαίνει ἀπ' ὅλων τὴς καρδιές.

Καὶ μολαταῦτα ὁ παπὰς ἐπαναλαμβάνει, τονίζοντας τὰ λόγια τοῦ ἀκόμη περισσότερο:

— Ναι, κακοὶ πατριῶτες, ἀπερίσκεπτοι κι' ἐπιπόλαιοι. Ἦρθατε ἐδῶ καὶ πέσατε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ὅπως, μὲ συχωρεῖτε γιὰ τὴν παρομοίωσι, πέφτουν τὰ πατάκια στὸ νερὸ καὶ πλατσουρίζουν χωρὶς νὰ τὰ νοιάζῃ γιὰ τοὺς γείτονές τους. Παραδέχομαι ὅτι εἶχατε ἀνάγκη νὰ ξεσκάσετε, ὕστερα ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ διατρέξατε, ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ ξεσκάσετε κι' ἐκεῖνους, ποὺ γιὰ χάρη σας, ἔμειναν ἐκεῖ μακριὰ. Ἐπρεπε ἀκόμη νὰ συλλογισθῆτε κι' αὐτοὺς ποὺ σὰς δέχθηκαν ἐδῶ, θυσιάζοντας μὲ μεγάλη προθυμία τὴν ἡσυχία τους.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἄ, Ζωὴ! οἱ ἀνιψιές τοῦ κυρίου κούρεψαν τὰ μαλλιά τους! (Σελ. 511, στ. α')

Ο ΛΕΒΗΣ

Ο λοχαγός κ. Σπαθάρης είναι πολύ αόστηρος... ιδίως στα ζητήματα πειθαρχίας και καθαριότητας.

Δεν παίρνει δεύτερη κουβέντα Στη φωτιά, στη φωτιά στη θάλασσα, στη θάλασσα!

Κάθε πρωί, την ώρα της αναφοράς του λόχου, θα επιβεωρήσει τους άνδρες με λεπτομέρειο. Θα ιδη αν τα όπλα τους είναι καθαρά, αν είναι κανονικά κρεμασμένα, αν τα κλινοσκεπάσματα είναι διπλωμένα όπως πρέπει.

Θα ιδη μήπως το χιτώνιο ή το πανταλόνι κανενός είναι ξηλωμένα, θα ξυπόληση πολλούς να ιδη αν έχουν πλύνει τα πόδια τους. Θα ψάξη τα ράφια να μην έχουν σόδη.

Άλιμονο δε αν παρατηρήσει καμιά άταξια! Οι τιμωρίες πέφτουν βροχή. Τρισαλίμονο δε αν θαλήσει κανείς να δικαιολογηθή. Ο περιορισμός γίνεται κράτηση και η κράτηση γίνεται φυλάκιση.

Έπειτα θα επιβεωρήσει το μαγειρείο, τους σταύλους, την αούλη, το γραφείο του λόχου κλπ. κλπ.

Εκείνη την ημέρα, ο κ. λοχαγός ήταν στα νεύρα του. Οι τιμωρίες έπεφταν κατά πενήντα τοις εκατό πυκνότερες από άλλες ημέρες.

Όταν τελείωσε την επίθεσή του θάλαμου, μαγειρείου και σταύλων, γύρισε στο γραφείο του λόχου πύρ και μανία.

— Έπιλοχία, έλα δω!

— Αμέσως, κ. λοχαγέ! Διατάξτε!

— Ο λέβης είναι ακάθαρτος... Τετραήμερο περιορισμό.

— Κύριε λοχαγέ, είχα διατάξει να καθαρισθί.

— Και όμως είναι ακάθαρτος... Τετραήμερο κράτηση.

— Μά, κύριε λοχαγέ...

— Σιωπή! Τετραήμερο φυλάκιση.

Να καθαρισθί ο λέβης και να τον ιδώ.

Εύτυχώς για τον έπιλοχία, η σάλπιγγα του αναφορέου έσήμανε «έπιλοχία».

Εχαιρέτησε κανονικά τον κ. λοχαγό κι έφυγε. Άλλως, αν εξακολουθούσε να δικαιολογηται, είχε κούραγιο ο κ. λοχαγός να τον φτάση Ισόβια.

Αφού ο κ. Σπαθάρης έκοψε κάμποσες βόλτες στο γραφείο και στο θάλαμο άγριέμένος, ανέβηκε στα γραφεία του συντάγματος για την αναφορά.

Ενώ ο κ. λοχαγός έλειπε στην αναφορά του συντάγματος, μπήκε στο θάλαμο, άγριέμενος τώρα με τη σειρά του, ο έπιλοχίας.

— Λέβης!

— Παρόν, κύριε έπιλοχία... Διατάξτε!

Ο λέβης ήταν ένας άθλιος Έβραιος, στρατιώτης στο λόχο του κ. Σπαθάρη.

— Γιατί, βρέ, το λέγει άγριος ο έ-

πιλοχίας, ήσουν ακάθαρτος: Τι σου χρώσταγα εγώ να φάω έξ αίτιας σου τετραήμερο φυλάκιση;

— Μά, κύριε έπιλοχία, δε μου είπε τίποτα ο κύριος λοχαγός.

— Δεν είπ' έσένα, είπ' έμένα. Και μούκοψε και την καμπάνα.

— Τι φταίω εγώ, κύριε έπιλοχία;

— Σκασιός, πού δε φταίς! Σαρανταοχτώ ώρες περιορισμό! Έπρεπε να είχα δικαιοδοσία να σε κόψω μέσα Ισόβια.

— Έέρεις τί πάει να πη τετραήμερος φυλάκιση; Πάει να πη τετραήμερο στέργισή μισθού.

Με τί θα πληρώσω εγώ το χρέος μου στην ταβέρνα χωρίς μισθό;

— Έμπρός, πάρε το σαπούνι σου

— Αμέσως!

Κι' ο έπιλοχίας οδηγώντας τον στρατιώτη λέβη, μπήκε στο γραφείο του λόχου.

— Νά τος ο λέβης, κύριε λοχαγέ, μόλις τώρα σαπουνίστηκε στη βρύση κι' έπλυνε και τα πόδια του.

— Μωρέ, ποιός λέβης; Εγώ σου λέγω για το λέβητα του μαγειρείου, για το καζάνι, πώς το λένε στο χωριό σου;

Για το καζάνι που μαγειρεύουμε κι' όχι για το λέβητα το στρατιώτη. Ποιός, μωρέ, σ' έκαμς έπιλοχία, άγράμματα;

Ο λέβης, γενική του λέβητος, δοτική τή λέβητι, αιτιατική τόν λέβητα, κλητική ω λέβης!

Είναι όνομα της τρίτης κλίσεως. Δεν έμαθες Γραμματική; Αυτός

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. ANNA N ΧΑΙΤΗ, Μελαχροινούδα, εν Καλλιθέα, Α' Βραβείον Έβλογέων εις το Διημερίσιον του 1927. — 2. ΜΑΡΙΚΑ Α. ΒΟΥΡΑΟΥΜΠΑΚΗ, Χρυσομαλλούδα των Σπυριών, Ηράκλειον, Α' Βραβείον Ξεσπαθώματος του 1927. — 3. ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΟΥ, Τερζάν, Σέρρες, Β' Βραβείον Ξεσπαθώματος του 1927.

και την πετσότα σου και ακολουθεί με.

Τι να κάμη και ο καϊμένος ο λέβης; έξετέλεσε τη διαταγή και με την πετσότα στον ώμο ακολουθήσε τον έπιλοχία ως πρόβατον επί σφαγήν.

Εκείνος τον οδηγούσε στη βρύση.

— Βγάλε το χιτώνιό σου, το λέγει.

— Κρυώνω, κύριε έπιλοχία.

— Δε με μέλει έμένα αν κρυώνης.

Κι' εγώ θα είμαι παγωμένος τέσσερις μέρες χωρίς μισθό. Έμπρός, γδύσου κι' άφησε τα λόγια...

— Α, έτσι... μπράβο... Λούσε το κεφάλι σου... Πλύνε και το σέβρο σου... βάλε κι' άλλο σαπούνι... Καλά... Τώρα βγάλε τα παπούτσια σου... Πλύνε τώρα και τα πόδια σου... Καλά... Άλλη φορά να μάθης να πλένεσαι.

— Τι με μέλει αν θα μουντζουρωθής;

Τι με μέλει αν έχης το ίδιο όνομα με το καζάνι; Τετραήμερον φυλάκιση έφραγα!

Έέρεις τί πάει να πη τετραήμερος φυλάκιση; Στέργισή μισθού. Με τί θα πληρώσω το χρέος μου στην ταβέρνα;

Κι' ο δυστυχισμένος ο λέβης έβγαλε το χιτώνιό του, άνασκουμπώθηκε κι' άρχισε να τρίβη τον λέβητα.

Όταν τον γυάλισε καλά-καλά από μέσα κι' απόξω, ανέφερε εύπειθώς στον κ. λοχαγό ότι κι' οι δυο λέβητες είναι καθαροί.

— Έκαθαρισθί ε λέβης, έπιλοχία;

— Μάλιστα, κύριε λοχαγέ.

— Νά τον ιδώ.

— Νά τον ιδώ.

ο λέβης να καθαρισθί, το καζάνι...

— Αμέσως, κύριε λοχαγέ!

— Λέβη, έλα μαζί μου.

Κι' ο φτωχός ο λέβης πάλι ακολουθήσε τον έπιλοχία.

Τον οδηγούσε τώρα στο μαγειρείο.

— Βγάλε το χιτώνιό σου και τρίψε καλά το συνονόματό σου! το λέγει.

— Μά, κύριε έπιλοχία, θα μουντζουρωθώ! μόλις πλύθηκα.

— Ποιό νάναι αυτό το δάσος; έλεγα κι' εκπλήξη ανάμικτη με θανασιμό καθώς περνούσα.

— Άμα έφτάσα στην καρπή του δρόμου, παρατήρησα πως απ' τ' άριστερά μου εν' άλλο δάσος άρχιζε. Άλλά τί διαφορά με το πρώτο! Οι κορμοί των δέντρων που ήταν ψηλοί, άλλα λεπτοί σάβηρες, και τα φύλλα κίτρινα-ομάνα. Τα πουλιά ήταν πολύ-χρωμα, άλλα τα χρώματά τους άσχημα συνδυασμένα κι' οι φωνές τους ψιλές και στριγγές.

Μόλις με είδαν, άρχισαν να χτυπούν τα φτερά τους και να φωνάζουν, λές κι' ήθελαν να με κουράσουν. Άρχισα να κρέχω για να λευτερωθώ απ' αυτό το πανδαμόνιο. Πληρώσα το σπλάκι της Μοίρας, Σπασιμένο με πορταίνια, απ' όπου ξεπετούσαν

— Αμέσως, κύριε λοχαγέ!

Κι' ο έπιλοχίας οδηγώντας τον στρατιώτη λέβη, μπήκε στο γραφείο του λόχου.

— Νά τος ο λέβης, κύριε λοχαγέ, μόλις τώρα σαπουνίστηκε στη βρύση κι' έπλυνε και τα πόδια του.

— Μωρέ, ποιός λέβης; Εγώ σου λέγω για το λέβητα του μαγειρείου, για το καζάνι, πώς το λένε στο χωριό σου;

Για το καζάνι που μαγειρεύουμε κι' όχι για το λέβητα το στρατιώτη. Ποιός, μωρέ, σ' έκαμς έπιλοχία, άγράμματα;

Ο λέβης, γενική του λέβητος, δοτική τή λέβητι, αιτιατική τόν λέβητα, κλητική ω λέβης!

Είναι όνομα της τρίτης κλίσεως. Δεν έμαθες Γραμματική; Αυτός

Και χρωματίζεται δηλ η φύση Με χρώματα μαγευτικά, Κανέναν να τα ζωγραφίσω Δε μπόρεια τόσο τεχνικά!

Και τότε βλέπεις το γαλάζιο Της θάλασσας και τ' ουρανού, Κόκκινο, πράσινο ή τοπάζιο * Η μωβ, να γίνεται παντού.

Μοσκοβολιές μαζί και μύρα ή αβρα φέρνει του βουνού, και μοιάζει σά γλυκιά μιά κόρη το τραγουδάκι τ' άηδονιού.

— Τένοιτο! μου λέγει.

Κάτι σάν κανός, σά σύννεφο με σκέπασε σέ λίγο βρέθηκα εγώ μεταμορφωμένη. Χαρούμενη ξαναπήρα τον ίδιο δρόμο. Όταν πέρασα απ' τ' άσχημο δάσος, μου φάνηκε πως άκουσα να βγαίνει από μέσα του ένα μουρμουρητό συμπονετικό. Δεν έδωσα σημασία και προχώρησα, μ' σάν έφτασα σ' όμορφο δάσος, άκουσα γέλια σαρκαστικά, ενώ τα πουλιά με κοίταζαν κοροϊδευτικά. Φοβισμένη άλλαξα δρόμο κι' άρχισα να περπατώ μ' σ' στα χορτάκια. Και έσφηνον βλέπω νύχρηται προς έμ' μιά άπαισία κόρη. Κάθε χαρακτηριστικό της χωριστά ήταν όμορφο, το σπινολο, άκαγόνιστο, της έδινε μιά όψη άποκρουστική κι' άκόρη περισοτότερο την άσχημιζε το ψηλό και λιγερό κορμί της, δυσανάλογο με τί κοντά πόδια της. Σκαμάτησα φοβισμένη, κι' εκείνη σιάθησε προχώρησα, κι' έκείνη ταυτόχρονα έκαμε την ίδια κίνηση. Τότε, ό φρίκη, κατάλαβα ότι μπροστά μου είχα έναν πελάριο καθρέπτη και ότι η κόρη έκείνη ήμουν εγώ. * Ω, Θεέ μου, πως είχα γίνει! Τα μάτια μου, πολύ μεγάλα για το πρόσωπό μου, τού έδιναν μιά όψη φοβερή το στόμα είχε μικρύνει ή περβολικά και ήταν δυσανάλογο με τη μύτη μου, λεπτή και μακριά. Τα πόδια μου ήταν κοντά, γιατί της Μοίρας δ' ν της είπα τίποτε γι' αυτά πάνω στη βιάση μου. Άρχισα να κλαίω άλαρηγόρητα. Τότε παρουσιάσθηκε μπροστά μου ή Μοίρα και μου λέγει:

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΕΛΤΑΙΝΟ

Λευκές ψηλές, καμαρωμένες, Πηγή καθαρία, πάρα-κει, Δάφνες πιδ πέρα, άνθισμένες Και πάρα-δω, μυστιά λευκή.

Και κελαρίζει το νεράκι Σεις πέτρες μέσα όπω; περνά, Και κελαδάει το πουλάκι Μες στα κλαδιά που τριγυρνά.

Πέρα σπλινη σάν τον καθρέπτη Σάν κάποια λίμνη μαγική, * Η θάλασσα* κι' ο ήλιος πέφτει Στήν άγκαλιά τή γαλανή.

Και χρωματίζεται δηλ η φύση Με χρώματα μαγευτικά, Κανέναν να τα ζωγραφίσω Δε μπόρεια τόσο τεχνικά!

Και τότε βλέπεις το γαλάζιο Της θάλασσας και τ' ουρανού, Κόκκινο, πράσινο ή τοπάζιο * Η μωβ, να γίνεται παντού.

Μοσκοβολιές μαζί και μύρα ή αβρα φέρνει του βουνού, και μοιάζει σά γλυκιά μιά κόρη το τραγουδάκι τ' άηδονιού.

— Τένοιτο! μου λέγει.

Κάτι σάν κανός, σά σύννεφο με σκέπασε σέ λίγο βρέθηκα εγώ μεταμορφωμένη. Χαρούμενη ξαναπήρα τον ίδιο δρόμο. Όταν πέρασα απ' τ' άσχημο δάσος, μου φάνηκε πως άκουσα να βγαίνει από μέσα του ένα μουρμουρητό συμπονετικό. Δεν έδωσα σημασία και προχώρησα, μ' σάν έφτασα σ' όμορφο δάσος, άκουσα γέλια σαρκαστικά, ενώ τα πουλιά με κοίταζαν κοροϊδευτικά. Φοβισμένη άλλαξα δρόμο κι' άρχισα να περπατώ μ' σ' στα χορτάκια. Και έσφηνον βλέπω νύχρηται προς έμ' μιά άπαισία κόρη. Κάθε χαρακτηριστικό της χωριστά ήταν όμορφο, το σπινολο, άκαγόνιστο, της έδινε μιά όψη άποκρουστική κι' άκόρη περισοτότερο την άσχημιζε το ψηλό και λιγερό κορμί της, δυσανάλογο με τί κοντά πόδια της. Σκαμάτησα φοβισμένη, κι' εκείνη σιάθησε προχώρησα, κι' έκείνη ταυτόχρονα έκαμε την ίδια κίνηση. Τότε, ό φρίκη, κατάλαβα ότι μπροστά μου είχα έναν πελάριο καθρέπτη και ότι η κόρη έκείνη ήμουν εγώ. * Ω, Θεέ μου, πως είχα γίνει! Τα μάτια μου, πολύ μεγάλα για το πρόσωπό μου, τού έδιναν μιά όψη φοβερή το στόμα είχε μικρύνει ή περβολικά και ήταν δυσανάλογο με τη μύτη μου, λεπτή και μακριά. Τα πόδια μου ήταν κοντά, γιατί της Μοίρας δ' ν της είπα τίποτε γι' αυτά πάνω στη βιάση μου. Άρχισα να κλαίω άλαρηγόρητα. Τότε παρουσιάσθηκε μπροστά μου ή Μοίρα και μου λέγει:

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

έδώ κι' έχει κόκκινα λουλουδάκια, είχε μιά όψη όμορφάδας ζωτικής. Χτύπησα δειλά την πόρτα που άνοιξε μονάχη της. Μπήκα μέσα. Σε μιά γωνιά καθισμένη, μιά όμορφη γούδ κεντο' σε' μπροστά στα πόδια της κλυιόνταν κουβάρα μυριόχρομα. Καθώς με είδε, σηκώθηκε εκπληκτική.

— Πώς βρέθηκες εδώ; μου κάνει άσθροπος ποτέ δεν πάτησε το κατώφλι του σπιτιού μου. Με την άλήθεια, κι' εγώ δεν ήξερα πως βρέθηκα εκεί.

— Τι θέλεις; με ρωτά.

— Ηλθα να ζητήσω από τή Μοίρα της Όμορφιάς να με κάνει ωραιότερη. Θά...

— Τρολόδροισο! με δέκονε με θυμό, θά μετανοιώσης για την άπόφασή σου.

Δεν έβγαλα μιλιά, σαστισμένη. — Πώς θές να σε κάνω; με ρωτά.

Τότε γρήγορα-γρήγορα, σά νά-ποστήθισα, της λέγω: — Θάθελα νάχα, καλή μου Μοίρα, μιά μύτη πιδ λεπτή, μούτια πολύ μεγάλα, γαλανά, και τσίχλορα πολύ μακριά, στόμα πολύ μικρό κι' ένα κορμί λεπτό.

— Τένοιτο! μου λέγει. Κάτι σάν κανός, σά σύννεφο με σκέπασε σέ λίγο βρέθηκα εγώ μεταμορφωμένη. Χαρούμενη ξαναπήρα τον ίδιο δρόμο. Όταν πέρασα απ' τ' άσχημο δάσος, μου φάνηκε πως άκουσα να βγαίνει από μέσα του ένα μουρμουρητό συμπονετικό. Δεν έδωσα σημασία και προχώρησα, μ' σάν έφτασα σ' όμορφο δάσος, άκουσα γέλια σαρκαστικά, ενώ τα πουλιά με κοίταζαν κοροϊδευτικά. Φοβισμένη άλλαξα δρόμο κι' άρχισα να περπατώ μ' σ' στα χορτάκια. Και έσφηνον βλέπω νύχρηται προς έμ' μιά άπαισία κόρη. Κάθε χαρακτηριστικό της χωριστά ήταν όμορφο, το σπινολο, άκαγόνιστο, της έδινε μιά όψη άποκρουστική κι' άκόρη περισοτότερο την άσχημιζε το ψηλό και λιγερό κορμί της, δυσανάλογο με τί κοντά πόδια της. Σκαμάτησα φοβισμένη, κι' εκείνη σιάθησε προχώρησα, κι' έκείνη ταυτόχρονα έκαμε την ίδια κίνηση. Τότε, ό φρίκη, κατάλαβα ότι μπροστά μου είχα έναν πελάριο καθρέπτη και ότι η κόρη έκείνη ήμουν εγώ. * Ω, Θεέ μου, πως είχα γίνει! Τα μάτια μου, πολύ μεγάλα για το πρόσωπό μου, τού έδιναν μιά όψη φοβερή το στόμα είχε μικρύνει ή περβολικά και ήταν δυσανάλογο με τη μύτη μου, λεπτή και μακριά. Τα πόδια μου ήταν κοντά, γιατί της Μοίρας δ' ν της είπα τίποτε γι' αυτά πάνω στη βιάση μου. Άρχισα να κλαίω άλαρηγόρητα. Τότε παρουσιάσθηκε μπροστά μου ή Μοίρα και μου λέγει:

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το δάσος έκείνο τ-

— Βλέπεις τί μοδίες να σε κάνω; Και το

μιά απόμνηση γωνιά κι' έχασα δάκρυα που ποτέ έως τότε δεν είχα χυθεί.

Όταν απομακρύνθηκε από κοντά μου, εώθησα ένα παιδάκι απ' εκείνα που την προσωριγόριζαν περιέργα, κι' έμαθα ότι ήταν μιά απ' εκείνες που έχασαν τότε στη καταστροφή, δ.τι αγαπητέρο είχαν; τη γλυκειά τους πατρίδα, τα παιδάκια τους τ' αγαπημένα, τα σπιτάκια τους τα πατρικά.

Αυτή όμως ήταν πλο δυστυχισμένη κι' απ' τις άλλες. Γιατί αυτή έχασε και τα πολύτιμα ματάκια της, το φως της!

Διδώ

Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ

Η κολακεία είναι ή δύναμη των μικρών.

Πρέπει να ξέρει κανείς πόσα πολλά, για να μάθει, ότι ξέρει λίγα.

Δεν είναι βλάκας όποιος ξέροι να κρύβει καλά τη βλακεία του.

Τι κατορθώνει ή άγωγή χωρίς το παρθένομα;

Η τιμωρία, που επιβάλλουμε σε στιγμή όργης, δεν είναι επανόρθωση είναι εκδίκηση.

Οι εύγνώμονες άνθρωποι είναι όποις τα καρποφόρα: αποδίδουν περισσότερα απ' όσα πήραν.

Οι μεγαλύτερες αλήθειες είναι πολλές φορές τόσο απλές, ώστε να φανώνται βλακείες.

Η μεγάλη δύναμη είναι ή πραότης.

Ανουβίς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τι άριθμό παπούτσια παίρνεις, Τάκης;

Τριάντα έφτά. Έσύ;

Κι' έγώ! Ένα πόδι έχουμα κι' οι δύο μας.

Σάπια, καίμενε! Οι δύο μας έχουμα τέσσερα!

Ανυπόγραφος

Μίμης: — Μπαμπά, πρέπει να βοούμε ένα μέσο να παχύνω. Σήμερα πάλι ο δάσκαλος με πήρε για άπόντα!

Γουδολιέρα

Τοτός: — Κύριε καταστηματούχα, το πορτοφύλι που μου πουλήσατε χτές, ήταν γελοίο!

Γιατί, κύριε Τοτό;

Μά σήμερα το πρωί τόχασα κούλας!

Ρασπουτίν

Καθηγητής: — Τάκη, τί φρονείς;

Κι' ο άφηρημένος Τάκης: Τήν ποδιά μου φορώ, κύριε καθηγητά!

Γιδώμη

Ο ταξιδιώτης προς τον μικρόν ύπηρέτη του ξενοδοχείου:

Τρέξτε, σε παρακαλώ, να ιδής αν έχασα τίποτα στο δωμάτιό μου, γιατί το τραίνο φεύγει σε πέντε λεπτά.

Ο ύπηρέτης, γυρίζοντας με ά-

δειανά τα χέρια: — Μάλιστα, κύριε, ξεχάσατε μιά τσάντα.

Γεώργιος Αβέρωφ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 239^{ου} ΔΙΑΓΩΝ/ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1928 ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΤΑΣΙΝ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟ 1929.

[1^η Δεκέτ. 1928, σελ. 418.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ, οι από 16 ετών και άνω, καθώς και όσοι δεν σημειώσουν εις τώ τετράδιον τής Συλλογής ήλικία.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη των Αθηνών [20Ε]. — (Έκτός Διαγωνισμού: Μεγάλη Έλλάς [20Ε], Μίμης Περίωμος [20Ε].)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έμμανουήλ Π. Κασιμάτης [19Β]. — Έλευθ. Ν. Ρουσοπούλης [18Ε]. — (Έκτός Διαγωνισμού: Κυρά Αγγελίνα [19Ε], Νεράϊδα του Βοσπόρου [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Αναδημαϊδής Πολίτης [16Ε]. — Μικρομέγλη [16Ε]. — Μιμόδα [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [15Ε] εις άκαστον:) Δούλη Δωδεκάνησος, Νάρισσοσ, Γιάννης Δωδάνης, Άνουβίς, Αουλού Μ. Αριάδω.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [14Ε] εις άκαστον:) Ιωάννη Παύλιος, Εκρονέσσα, Μπέλ Ματ' ήρα, Κόνικη Μιχαηλέλ (όλο με γαλλικός Άσκήσιος), Αγκάθι, Καλάμος, Εύστράτιος Παξίνος, Γενναία Σπάρεη, Μικρός Άθηναίος, Ουλασσουταρχή.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10Ε] εις άκαστον:) Νιαγάρας, Γερανός, Πολύφημος, Καλαμιά.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ, 12-15 ετών.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άττική Άσγή και Τσούχηρα (έξ ίσου) [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πάνθεια Αβραάτου [19Ε]. — Αμαρυλλίς [18Ε]. (Έκτός Διαγωνισμού: Πορφυρογέννητη [18Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ροδοδάφνης [16Ε]. — Ανάνεμο [16Ε]. — Περιπλοκάς [16Ε]. — Έκτός Διαγωνισμού: Σπυριδών Ι. Παναγιωτόπουλος [16Ε].)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: (άπό [14Ε] εις άκαστον:) Μικρός Καλλιτέχνης, Νεράϊδα του Γιαλού, Ένδοξο Σούλι, Μπαμπ, Άλφινιστής, Άνδαλουσία, Άρεσιμα, Χρυσάλλης, Άετός του Πόντου, Εύτυχία Κυζικηνού, Νίκη του Παιωνίου, Γόεδιος Ασαμός, Τζών Π. Μανιατόπουλος, Άγνωστη, Άντιγόνη, Νέμισις, Κυκλαμιά, Ταρζάν, Εννιτεμένο Ήπειρωτικό, Ρασπουτίν, Έθνική Πίστις, Έξυπνη Γιατούλα, Άμίμητος Γελοιοποιός, Άντιγόνη, Έγγλεξίτσα, Αιματοβαμμένη Λευτεριά, Όνειρο του Έλληνισμού, Πέτρος Ριονοαί, Αλεξανδρινό Διαπλασόπουλο.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [12Ε] εις άκαστον:) Κων. Π. Σένος, Καρδινιάκ, Γαλάτεια, Μικροσκοπικός

Γίγας, Ηός, Γασκόνος, Μεραμένη Γαζία, Μελαχροινή του Σκέττιν, Ζακυνθινό Μεγεξεδάκι, Πικισαίος του Άγρινίου, Πύρος, Ξιφομάχος, Όδυσσεύς Άνδρουτσός, Σιναμηρός του Πόνου, Πριγκίπισσα Λολόττα, Γεώργιος Κ. Δρακόπουλος, Άκουρδιστο Ρολόι, Μοραίο Άκρογιάλι, Κόκκινος Διάβολος, Άφροδίτη Καρίνη, Άφροδίτη της Μηλου, Κων. Ι. Παλαχουάνδου, Πόνου Λάκρυ, Έλιάνια, Μάρβα, Φώδ Μάδης, Μήλο Φιρκία.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10Ε] εις άκαστον:) Άχιλλεύς, Όδυσσεύς, Μοκοκό, Μελαχροινή Κεχροπούλα, Ηρώ, Μαγιολούλουδο, Χρυσή Άκτίς, Μελαχροινούλα, Βοσπορίτης, Μισσοκό, Κοροίδο, Άρχοντας του Κόσμου, Γιατήν Πατρίδα, Άθανάσιος Διάκος, Οδρανίον Τόξον, Γενοβέφα, Γαυβιάδης, Τζάκι, Σαλταμπλάκος, Ασυκός, Κόράκις, Έκάβη, Κουκουναροθερμένοσ.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ, 11 ετών και κάτω.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λάμπων Άσπής [15Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοιαρχος Γράν [14Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωνσ. Χρ. Γρόλλιος [12Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (άπό [10Ε] εις άκαστον:) Κωνσ. Α. Βεργόπουλος, Πλανεύτρα Γυφτοπούλα, Καταγαράκος, Μικρούλα Τσαλαλά, Βωμός της Δευτεριάς.

Σημ. — Όταν έπροκηρύχθη παράτασις του 239ου, μερικοί που είχαν ήδη λάβει μέρος, νομίσαντες ότι έπρόκειτο περί νέου Διαγωνισμού, έστειλαν και άλλην συλλογήν. Ούτως εφρέθησαν με δύο συλλογάς: ή Πάνθεια Αβραάτου, ή Έξυπνη Γιατούλα, ή Κόνικη Μιχαηλέλ κ. ά. ή δέ Μικρός Καλλιτέχνης, κι' έγώ δεν έβρω πώς, με τρεις, κ' Έννοείται ότι μόνον από 20 Άσκήσιος του καθενός ελήφθησαν άκ' όψη.

Συλλογάς διά νέον Διαγωνισμόν έστειλε πάλι πολλοί ο Έλευθέριος Ν. Ρουσοπούλης και ή Περιπλοκάς. Απτός τά τας συμπεριλάβω εις τόν προκηρυχθέντα 247ον, έκτός άν μου στείλουν νεώτερος των, με τήν δήλωσιν ότι επιθυμούν να τας άντικαταστήσω.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ

οι συνδρομηταί μου, όταν λήγη ή συνδρομή των, να τήν ανανεώνουν άμέσως, χωρίς να με υποβάλλουν εις τόν κόπον και τώ έξοδον να τώ υπενθυμίζω στών καθένω ιδιαιτέρας. Η δγναίχη ανανέωση τής συνδρομής είναι τώ πρώτιστον χρέος του καλού συνδρομητού.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

Άθήναι, 42 όδος Ξυριαίδου τήν 1^η Οκτωβρίου 1929.

ΣΗΜΕΡΑ ος δίνω τ' Αποτελέσματα τώ Διαγωνισμού προς όνθεον Πνευματικόν Άσκήσιον και ος θυμίζω τόν προκηρυχθέντα για τίς Άσκήσιος τώ 1930. Έχγες βέβαια πούν κειρό άπόμα για να στείλετε τή Συλλογή σας, αλλά μιά καλή Συλλογή δεν γίνεται σε μιά μέρα: χρειάζεται έργασία! Και τάρα δεν μένον παρά τάποτελέσματα τώ Πεντάθλου. Δεν θάρησον κ' αυτά.

Έλαβα τώ κομμάτια σου, Ρόδη Οδρανή, — σγαλμένα, έννοείται, πριν άπό τή δήλωσή μου ότι δεν έδωκα άλλα, — και θά τά διαβάσω με τή σειρά τους. Ναί, μου έγράφες ότι ειςαι πρόθυμος να προσφέρεις τής άπαιτήσιος σου σ' ένα Σύλλογο προς διάδοσή μου κ' έγγραφή άπόρων. Άλλά δεν φαντάσθηκα πως περιμένεις τήν άδειά μου! Μόνο να σ' εχαριστήσω είχα γι' αυτό.

Δεν παύει, Χρυσονγή, (που και τώ δικό σου κομμάτι έλαβα,) έχγες καιρό να ναυπηρώσής τάρα. Και πρέπει να ναυπηρώσής, άφοί είσαι τρία χρόνια συνδρομητή μου και τόσο λίγα γράμματα μου έχγες στείλει. Μόνο θά σε παρακαλέσω να μου γράψης πώ καιρά, για να μήν κουράζομαι να σε διαβάξω.

Καταλαβαίνω τή στενοχώρια σου, ΓειάΣΑΣ, αλλά τί μπορούσεν να κάμω όταν προηγοίταν τόσο άλλα κομμάτια, δηλαδή όταν τόσο άλλα παιδιά περιμέναν πώ πούν καιρό από σενα; Δεν άρχει, βλέπεις, ούτε ο καιρός ούτε ο τόπος, μέγ για να πανάτω άμείωσος σ' όλουσ. Και γι' αυτό προχρησθήκα να δηλώσω ότι δεν έδωκα άλλα κομμάτια ές να ξεκαθαρίσω αυτά που έχω. — Τά φυλλάδια ειςε παλιά, ειςε νέα, έχχουν δρ. 2.50 τώ ένα.

Όμολογώ, Κόρη των Αθηνών, ότι τά κομμάτια τώ γράμματός σου μ' εχαρίστησαν περισσότερο άπό τίς μικράλλες, γιατί τώ ένδιαφέρο γι' αυτές έχγαι πιά έξατιμώθει. Όσοσο τώ γράμμα σου μου άφρασ οάν ένα γράμμα δικό σου, και πάντα περιμένο κ' άλλο μ' έντυπώσεις από τήν όραία ζωή πώ κάνεις τάρα στην έσοχή.

Μιά άγαπητή μας διαπλασοπούλα, από άριστή οικογένεια, διπλωματούχος τής Γαλλικής, έητει παραδέσσει. Τή σπουταίν πολύ ο έσος θελον να μάθουν καλά Γαλλικά. Μπορούν να τής γράψουν απ' εθδίας: Mlle Andrée Gervais, Poste Restante (Ταχυδρ. Πλατείας Συντάγματος) Ένναθα.

Δεν μπορεί να θυμηθώ, Δοξή Δωδεκάνησος, ότε ειςαι εσκολοτάρα να φάξω. Έως να παραίτες ή απάντησή σου έκείνη ή νακατέθηκε με άλλων Διαγωνισμών, όπως καμιά φορά συμβαίνει. Για τώ άλλο ζήτημα, συμπανώ κ' έγώ έστειλα τώ επαγγέλματι χρειάζεται προσοχή κ' ευνοειδήσια, γιατί κάποτε κ' έγας δικηγόρος άπρόσχετος κ' άουσιδήτος μπορεί

να προσέγγισι κακό χειρότερο κ' από τώ θάνατο που προσέβη ή άπροσέβη άπό γιαιτρού. Όσοσο ο κ. Φαίδων μίλησε κυρίως για τόν ήθικό θάνατο, που είναι τώ μεγαλύτερο απ' όλα τά κακά!

Υποθέτω, Ίάσων, ότι θά κρύωσος πιά ο καιρός κ' έκει και θά γύρισες κοντά στή μητέρα σου. Ναί, είδες τί μεγάλος πώ γίνεται ο φετεινός τόμος; Και μόνο με τά 44 φυλλάδια που βγήκαν ως τάρα, ο όγκος του υπερβαίνει κατά πολύ τόν όγκο τών προηγουμένων τόμων. Και τί δεν έχγαι μέσα ο τεράστιος άπόδος τόμος!

Ο Χερσόμυλος έκείνος, Άθανάσιος Διάκος, διορθώθηκε εις 4 Άσκήσιος τώ 40ο φυλλάδιου. Τώ μέγεθος τής φωτογραφίας 9 Χ 12 είναι άρκετό. Άν έχγες όμοσ και καμιά καλή στή άλλο σχήμα, 13 Χ 18, μπορείς να τή στείλγς. Κι' έγώ πάλι, αν βραβευθώ για τή μοιούσιση, μπορώ να τή μικρώνώ οσο θέλω.

Η Άττική Άσγή — θυμάστε — μου ζήτησος να τή θέσω έκτός Διαγωνισμού στά Βόσσημα, για να πάρη τώ πρώτο βραβείο ή άδελφή της Τσούχηρα. Τής απάντησα ότι αυτό δεν μπορούσεν να τώ κάμω, μετά τή δημοσίευσή τών Αποτελεσμάτων, γιατί θάλλαξε δάκρυος ο Πινιακός τών Βραβίων. Άλλά τάρα συμβαίνει κάτι που εσκολύνει πολύ τώ πράγμα: Η Άγνή Ψυλού, διά τής άσελήφης της Τρανταφυλλένας, μου παραπονείται ότι άδικήθηκα, γιατί άνώ έστειλα Σημείωσή, δεν αναφέρεται στά αποτελέσματα τών Εβδημών. Δεν υπάρχει άμφιβολία: ή Σημείωσις αυτή στέλλθηκε άλλα περιπέσις. Κι' ή Άγνή Ψυλού έχγαι κάθε δικαίωμα να πάρη τή θέσή της, που είναι κ' άρκετά μεγάλη, γιατί έχγαι Εβδημά τώ 6λαν 225. Αισπών: ή Άγνή Ψυκούλα παίρνει τώ Β' βραβείο, αντί τής Τσούχηρας που παίρνει τώ Α, αντί τής Άττικής Άσγής που, κατ' αίστησή της, τίθειαι έκτός άγωνισμού. Κι' ο Πινιακός τών Βραβίων άλλώς έτοι: ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσούχηρα (έκτός Διαγωνισμού Άττική Άσγή.) ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγνή Ψυκούλα. — Αβούλα.

Οι άλλοι μένον έκει που είναι. Πάσι κ' αυτό!

Έλαβα, Πίπμαν, και τά καινούρια που μου έστειλες. Άλλά έχγαι για τή Σελιδα Συνεργασίας. Έσύ, παιδί μου, γράφεις και μεταφράζεις τόσο όρατα, που θάταν άδικία. . . για τους άλλους, να πηγής τάπο στή Σελιδα. Όχι, αυτά που μου έστειλες, όπως κ' άλλα σου ως τάρα, θά δημοσιευθόν στην χακτική ήλι τώ φύλλου, άνάμεικα στά έργα τών συνεργατών.

Και τή δική σου άπόδειξιά έλαβα, Σάνδιππε. Άλλά δεν μου λες τίποτα για τώ διήγημα έκείνο που υπερβαίνει πολύ τώ μέτρο τής Σελιδος. Όπωςθήποτε, θά τώ διαβάσω άμα εσκαίρωσ και θά ιδώ αν μπορώ να τώ δημοσιεύσω σ' άλλη θέσι.

Διάβασα, Σεργέτι τής Ητεφρου, με συγκίνηση τήν περιπέτειά σου και τά όσα υποφέρεις και πέρα

οι Έλληνες, άποδολωμένοι σ' αυτό τώ βάρβαρο λαό. Και παρακάλεσα με τήν καρδιά μου τώ Θεώ να σε προστατεύη και να σε σώσ τρώνη.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Αυτή τή στιγμή ήρθε από τώ Παρισι ή είδηση τώ θανάτου ενός μεγάλου Έλληνα, τώ Γιάννη Ψυχάρη. Ποιος δεν γνωρίζει τόνμορ τώ γλωσσολόγου αυτού και συγγραφέα, που έδωσε στή Έθνος τή γλώσσα του, τή ζωντανή τώ γλώσσα, τήν έξασημένη πρωτίτερα και περιφρονημένη. . . Άλλά οι περισσότεροι δεν έβρουν πώ τόνμορ του. Τώ Έργο του, τώ μεγάλο του Έργο, τώ άγνωστον. Γι' αυτό θά σε μιλήσω στή έρχόμενο ο κ. Φαίδων.

Τήν περασμένη εβδομάδα μου έγραψαν άπόμα κ' οι έξγες, στούς όποιους ο χάρος δεν επιτρέπει να παντήσω: Α. Χ. Παπαϊωάννου (που έχγαι και τόν καιρό να μου γράψη, αλλά ο Διαγωνισμός Φωτογραφίας τώ έκαμε να με ξεναπονήθω, προς μεγάλη μου χαρά.) Έλεφαντίνη (για τώ ζήτημα που με ρώτα, ή γνώμη μου είναι ότι ο ένικός πρέπει να προτιμάται.) Δάδωρα Δαυλιάντ (που τής έστειλα 15 τετράδια.) Άνεμώνη τώ Βουνού, Μοσχάνθη, Ρεταίνα, Νεράϊδα τώ Γιαλού, Φόν Μπύλοφ, Αούλα (που τήν εχαριστή κ' ο Άνιανός για τώ γραμματικό της) Σαπονοφόουνα (τώ βεβλώ αυτό — Οι θεότητες τώ Κουλου κ' άλλα διηγήματα) — τιμάται δρ. 25.) Άνύτη (που τής έστειλα κ' οτι έξήτησος) Νεοστούλεμος, Έξυπνη Γιατούλα, Πωγωνάκος (ή προκήρυξη δεν λέγει τί είναι αυτός ο Διαγωνισμός Φωτογραφίας;) Ρότιος, Βασιλέσος Μακεδόν, Κονκλίτσα, Γαλάτεια Άστέρη, Γλυνομίλητη, Ναυιάκι, Ρογήρος, Άερόμητη Φοβητόσα, Νέμισος, Μαύρος Κρίνος, Μοκοκό, Γιατήν Πατρίδα, Γελοστή Μικρούλα, Πέτρος Ριονοαί, Φραγκίονος, Ριγολέντος, Άδρα τώ Παργασητικού, Άνουβίς, Μισσοκό, Φοιτητάκι, Κάμεν Σόλβα και άλλοι, και άλλοι άμέτρητος.

Για μερικά πώ σπουδαία που μου γράφουν μερικοί, ίσως μπορέσω να πώ δύο λόγια στή έρχόμενο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Τά κώματα του Νευροσ' Ουείρου. Έκφράσεις υπερβολικές και φευτικές. Επιπλέον ή τελευταία στροφή είναι χωρίς κανένα ρυθμό. — Τώ ναυτοπούλο» τής Κυρά Φροσίνης. Άντιγράφω δώ τή πρώτη όραία στροφή του: «Ο άέρος φυσάει κ' ή βαρκούλα πετά κ' ένας ναύτης στην πρόμη σγατά τραγουδά.

Τί καλά, αν ήταν ως τώ τέλος έτοιμο μουσικό κ' άληθινό! Άλλά οι άλλες στροφές είναι χωρίς κανένα μέτρο κ' οι εκφράσεις χαλάρη και γίνονται άντιποητικές. Σ' ένα ποίημα δά λέγει λ. χ. «δ άέρας στή συμφωνία μετρεί». — «Όταν βασιλεύει ο ήλιος. . .» τής Αμαρυλ-

λιδος. Είναι οσατό διήγημα, άρκετά καλογραμμών. Δεν τώ άπορρίπτω, αλλά παρακαλώ τή φίλη μου να τώ συντομέψη, εν ανάγκη να τώ κόψη μερικά σκιηές, όστε να χωράει στή Σελιδα, και τότε να μου τώ έναστέλει. — «Σάν τί να λέν» τώ Σότβωσά. Θέλει διορθώμα ή τρίτη στροφή, γιατί δεν έφαί κανείς τί θέλει να παί. Οι άλλες δύο στροφές είναι καλές. — «Ένας μακρονός περιπατος» τής Αεταίνας. Κονή περιγραφή γεωστών πραγμάτων. Άν είχες τούλάχιστον μιά ιδιαιτέρη εικόνα ή μιά ιδιαιτέρη περιγραφική ζωηρότητα. Η φίλη μου άς μου στείλει τίποτε γραμμένο με περισσότερη δρεση, με διάθεση. — «Τ' αποτελέσματα τών διαγωνισμών» τώ Βισμάκι. Είναι σχολαστική ή γλώσσα του και κοινά τώ τώ νοήματά του. — «Στή ασλίδα μας» τώ Έθνομιά Ύμνου. Είναι πολύ καλή και πρωτότυπη ιδέα. Άς τώ γράφης όμως στή γλώσσα τώ περιοδικώ μας και άς μου τώ έναστέλει. — «Και όμοσ, είναι άλήθεια» τής Ίνας Τίνας. Πολύ κοινά πράγματα και συχνές επαναλήψεις. — «Τραγουδά» τής Έβδης. Κονή και από και χωρίς μέτρο σ' όλουσ τούς στίχους του. — «Συμφωνητικόν» τώ ΓειάΣΑΣ. Έχγαι κάποιος χιούμορ. Άλλά τώση πολυλογία και μάλιστα στή έρη απόδος τών νομικών, τώ άφανορθώθε λογοτεχνική άξία. — «Η βεβαμένη μαννα» τώ ίδιου. Δεν έχγαι τώ ποίημα αυτό τόν τόνο και τή σεμνότητα που θά ταίριαζε σε μιά παθητική μαννα. Συναστό στή φίλο μου, αν θέλγ να μή καταστρέψης τήν κλισή του να γράψης στή έξγης άπλά και με τήν καρδιά του. Να μή κωνηρά λέξεις υπερβολικές και σπάνιες, που δεν είναι πώ κυριολεκτικές. Έννοα τά «καρδιοσφύρατα», «λιγωμό», «βασανίστρα» και άλλα τέτοια. Τώ Ίητανός τής φίλης βέβαια δεν είναι κατάλληλο για τή Σελιδα μας. — «Δε Μαρία» τής Βαλένταιας. υπερβολική πολυλογία, για να περιγράψη κ' ο τώ κοινό. — Θά έξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Οδέν ψευδώνυμον άγκρίνεται ή άνα νεοπίται. Αν δεν ανωδοσται υπό τώ ά καιώματος δρ. 10. — Τά έγκρινόμενα έννοούμενα ίσθουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1929. Όσα ανωδοσονται άπό Α, έννοσιν εις άόροια και όσα άπό Κ, εις κείσια.

Νέα Ψευδώνυμα:

Ατόμητος Ποδοσφαιριστής, ά. (Η; Ε;) Ζωή - Χαρά, ά. (Ε;), Μελαχροινούλα, κ. (ΚΒ).

Η Διαπάλασις άσάφεται τώσ φίλους της: Β. Β. (έχει καλές τετράδια έστειλα έξγ) Τρομερόν (έλαβα όσα μου έστειλες και θά τά διαβάσω με τή σειρά τους.) Συμπεσάκι (έλαβα) έλπίζω να μή άργήσγ πάλι τόσο να μου έναγροψής;) Στρατή (τώ διαβάσα αυτό τώ άβρο, αλλά μου φάνηκε υπερβολικό) δχι, δεν εσθάσαμε ως έκει. . .) Μη έχοντα όνομα (άπλοστάτα: τόσο ο Πίπμαν, όσο και ο συνεργάτης τώ άλλου έκείνου περιοδικώ, ήρσαν αυτό τώ Πα-

χνίδι από τώ ίδιο έβρο περιοδικώ: δεν είχεν τώδικαίωμα; ή έπρεπε. . . να ρωτήσουν πρώτα ο ένας τόν άλλον; . .) Έλιούδαν (ναί) Ε. Φιλιστήν (έλαβα 5 φωτογρ.) Περγαμητήριον (έλαβα) Φλογίζωσ (έγώ, παιδί μου, δεν μπορώ φρόντισος μόνω σου) Έρμο Άκρογιάλι (έλαβα, εχαριστώ) Έστειλα όκτώ τετράδια) Νίκον Κυριαζίδην (τώ ψευδώνυμο που θέλεις είναι άδωθερο) στείλε λοιπόν 10 τραχμές να σου τώ άγκρίνω: αλλά να μου τώ έναγροψής;) Σούτομαν (μετά χαράς!) Έσφηνο τώ Μαροθώνος (έλαβα) Γυγαυιάσιον Νάνου (έλαβα, εχαριστώ) Νάτην Καρβελά (χαίρω πολύ και, τώ έρχόμενο να πάργς και ψευδώνυμο) Πάνθειαν Αβραάτου (τά έλαβα όσα) Έλέγη Σταντινός (αί λόγος γράφοντάς σε χαρή άπίτηδες, πώ πωλείται στή γραφέσ μου) Άρχοντασούλαν (έστειλα 4 φακ. λυσόχαρτα και 28 + 2 τετράδ.) Τελέσσαν, Σουριάδα Άθηναί, Αίσαν Μάρα κτλ. κτλ.

Γαλιάνη Σημαίαν, Άστέρα τώ Πόντου, Ορφέα, Έγγλεξίτσα, Νέκη-Δόξαν, Α. Πουλάνη (έστειλα).

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 20 Σεπτεμβρίου, θ' άπαντήσω στή έρχόμενο.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ», ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΗΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Από τούς εν περιπέσει άριθμούς, ο πρώτος είναι τώ ταχυδρομικό τώ Έσωτερικού και ο δεύτερος τώ Έξωτερικού.

Άγγελος τής Άγάπης, (με 60 εικόνας) δρ. 85 (10 και 12). Η Άδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γε. Ξενοπούλου (με 24 εικόνας) δρ. 20. (5,50 και 7,50). Η Έπιτυχία εις τήν ζωήν, ύπό Άγγέλου Κασιγώνη, δρ. 8. (1 και 2).

Η Έδωγία, ύπό Άγγέλου Κασιγώνη, δρ. 8 (1 και 2). Τώ Όμμα τώ Φθόνου, (με 20 εικόνας) δρ. 30. (6 και 9).

Μιά φορά κ' έγαν καιρό, Δημοτικά Παραμύθια, Τόμος Α'. Συλλογή Γεωργίας Ταρσούλη, Άδετο δρ. 40. Δεμένο δρ. 50. (9,50 και 11,50).

Παιδικόν Θάνατον, Γρ. Ξενοπούλου, δι' έορτάς Σχολείων και Οικογενειών, Α' Τόμος δρ. 17. (5,50 και 7,50). Β' Τόμος δρ. 17. (5,50 και 7,50).

Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ) δρ. 6. (1 και 2).

Πρώσος Νικίσιον, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (7 και 9,50).

Ο Πυρροπούλης, (με 24 εικόνας) δρ. 80. (6 και 9,50).

Υπέσ Πατριδος, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (7 και 9,50).

Ο Φάτης, έμμετρον διήγημα δρ. 7. (3,50 και 5,50).

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879 - 1893) από τους εκδοθέντας 24 τόμους...

Της Β' Περιόδου (1894 - 1928) υπάρχουν δέοι οι εκδοθέντες τόμοι...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 24ου Διαγωνισμού του φυλλαδίου τούτου...

642. Δελιγίωτος. Επίθετο τριτόκλιτο. Μετά από ρήμα πάει...

643. Στοιχειώδης. Τό αρχαιο βασιλόπουλο Τ' όμηρικό στενάξει...

644. Μεταγραμματισμός. Αργοναύτη νεαρό. Με καμία καρτομά...

645. Δίνιμα. Ρωμαίος ύπαιτος τό άρσενικό μου. Και στρατηλάτης...

646. Φαροκόκκαλον. * * * * *

647. Περιπλοκός. Από γερφί έρχομαι. Τών ύστερων την πόλη...

Η άνω περιπλοκός αποτελείται από δύο κοινοτάτας παροιμίας.

648. Στενογραφία ΜΑΤΙΟΗΣΩΝΠ. Με αυτά τά γράμματα, όσας-δήποτε φορές και όποσδήποτε άπαναλαμβάνόμενα...

649. Ποικίλη Αεροσοχίς. Τό πρώτον της πρώτης των κάτωθι ζητούμενων λέξων...

650. Μικτόν. χρσάν - οειν - * - θρην. Έμμ. Π. Κασιμάτης

651. Τρίφος. θε θε Β Β Β Β. η η ος Β. θε θε Β Β Β Β. Έμμ. Π. Κασιμάτης

Διά τούς Γαλλομαθεύς

652. Triangle. * * * * * = Cri des Bacchantes. * * * * * = Iie de Mélanésie...

653. Calembour. Dans quel fruit comestible le cheval est attelé? Έμμ. Π. Κασιμάτης

Από βραβευθείσας ή έκτός Διαγωνισμού Συλλογής της Μεγάλης Τάξεως.

ΑΡΧΕΙΟ των Πνευμ. Άσκησ. του φέλλ. 29

424. Υμέναιος (είμαι νέος). 425. Τάφος (τά - φός). 426. Αρμονία - Αρμενία. 427. Ο Τάλαντος, τό τάλαντον.

428. Π 429. Νέρον ο αυτοκράτωρ της Ρώμης. ΘΡΑΚΗ (Η άνάγνω- ΠΑΡΝΑΣΟΣ στις έκδεξιών ραιανδροειδώς).

430-434. Διά τού Α: λας, λεία, λάθος, άλλος, άλλς. 435. ΚΑΒΑΝΘΗΣ-ΜΑΣΣΑΛΙΑ (Καμβόσης, Λάινα, Έωσφόρος, Άλζος, Νεάπολις, Θαλής, Ησιόδος, Σμάργδος).

436-440. 1, Βιολίων 2, Ιόνιον 3, Ισοτύμος 4, Ιστορικός 5, Ιχόνιον. 441. Έξοδος και είσοδος δύο αντίθετα. (85 όδος, και εις όδος, δύο άντι, θε, τά.) - 442.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομητα παρακαλούντα να δηλώνουν άμέσως την τών των διεθύνουν εις τό γραφεύον μας άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκτόπισιν της νέας ταβίλας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 4 έως 10 τό πολύ λέξεις με άλλα στοιχεία όρ. 6 τό ελάχιστον τιμήμα. Πέραν τών 10 λέξων 60 λεπτά ή λέξις με ποσά δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία όρ. 1.

648. Πιόνια, δεν είναι άνάγκη να ή εύχαριστίς, γιατί ήταν χρέος μου!

649. ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΖΙΚΟΥ. Αποτελείσεται Διαγωνισμός. Έλθίτε άπαντήσαστε (ή) θραβέτον Μαγική Νυχτιά, ή) Κορητής Κυζικίου, ή) Σιαμιά γυλέου.

650. ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΑΝΑΚΗΡΥΣΣΕΤΑΙ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

651. Αγαλλίασας με μεγάλη Διαπλάσασπουλά-ες Μ. Μουσικά και άλλολογραφά, ός: Ανθεούλαν Χρηστοβασιλή, ρ. γ. Γιάννινα.

652. Κίλις ήλιος από τά ταβίδια σου Γερ. (μα φοβάσαι να προσφέρω τ' όνομά του, γιατί μινδονέει ή ζωή μου!) Γερ. Γρόβιε Δοσρέ (οδη πύγγρα δε στου τό πώ).

653. Διαπλάσασπουλά-ες, άναγκάζομαι να διακόψω την άλλολογραφία για διαφόρους λόγους.

654. Υποθήκισ Δήμαρχε, εύχαριστώ στείλε πρώτος στη Δ'οί: Β. Γ., Πάστ Ρεσάντ. Μυσλήνη δε Έξοπνούλα

655. ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. Διαπλάσασμοσ: 'Ιδού ό έγων άπαι- τήσιν άλλους πρώτου βραβείου και τού τό δίδει ή βασιλίσσα τών εύλόγων, ήτις παρακαλεί άπαντας να την άποστηράξουν σπόν Διαγωνισμό Βασι- λείου της Ηρώνας.

656. Πρασάη! Έρχομαι, Βίλλο Φίτης-Μουζέλια, Κλάττε Μπρούιν = Μ. Μουζέλια, Μπίλι Ντόδ=Γουλιόου, Κεμπίρ της Μπέρτας=Αρμακοπούλου, Σας άρεσ: (Έ- πεται συνέχεια.) Λόα Μάρα

657. Αγαλλίασασ Μ. Μουσικά με Διαπλάσασπούλας, Στείλατε εις την Δ'οί: Χ. Μιχαήλση Ι. Μιχαήλση, Βαρώσση Κ. Πρού, διά: Πούπνούλο

658. Α νάλουσις, Δάφνη, Τένικα, γιατί δεν γράφετε; Περιμένα. Γαλάτεια

659. Αντι δραχμών 125 ζητείται ό 10ος τόμος της Α' Περιόδου της Διαπλάσασ (1886-Β). Απευθύντεσιν κ. Α. Κ., Γραφεσία Διαπλάσασ.

660. Καί είδομα, Βασιλείη Μακιδών, στήν (ΚΕ' -877), άγγελία σου, πρώτα πρώτα τό αίσιος καί τελευταία την προσωποποίη- σι του αίσιους. Για τά λοιπά, τί κριμα να μην άπαντά, καί άρχήν, σε ομίσησ ασάτολεσ φευτίε! Μαρκήσις Σατωμπ- ράν, συμφείρι στήν ήμετερο Σύλλογο να νοιήτε τις άποκαλίφεσι σου σασίεσ. Πολλές φορές, είναι γλυκέα ή πλάση. Για τίς κλωσάτις, έβίσινα θα πιάς έσπείρας...

661. Αγαλλίασασ με μεγάλη Διαπλάσασπουλά-ες Μ. Μουσικά και άλλολογραφά, ός: Ανθεούλαν Χρηστοβασιλή, ρ. γ. Γιάννινα.

662. Κίλις ήλιος από τά ταβίδια σου Γερ. (μα φοβάσαι να προσφέρω τ' όνομά του, γιατί μινδονέει ή ζωή μου!) Γερ. Γρόβιε Δοσρέ (οδη πύγγρα δε στου τό πώ).

663. Διαπλάσασπουλά-ες, άναγκάζομαι να διακόψω την άλλολογραφία για διαφόρους λόγους.

664. Υποθήκισ Δήμαρχε, εύχαριστώ στείλε πρώτος στη Δ'οί: Β. Γ., Πάστ Ρεσάντ. Μυσλήνη δε Έξοπνούλα

665. ΜΥΣΤΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ. Διαπλάσασμοσ: 'Ιδού ό έγων άπαι- τήσιν άλλους πρώτου βραβείου και τού τό δίδει ή βασιλίσσα τών εύλόγων, ήτις παρακαλεί άπαντας να την άποστηράξουν σπόν Διαγωνισμό Βασι- λείου της Ηρώνας.

666. Πρασάη! Έρχομαι, Βίλλο Φίτης-Μουζέλια, Κλάττε Μπρούιν = Μ. Μουζέλια, Μπίλι Ντόδ=Γουλιόου, Κεμπίρ της Μπέρτας=Αρμακοπούλου, Σας άρεσ: (Έ- πεται συνέχεια.) Λόα Μάρα

667. Αγαλλίασασ Μ. Μουσικά με Διαπλάσασπούλας, Στείλατε εις την Δ'οί: Χ. Μιχαήλση Ι. Μιχαήλση, Βαρώσση Κ. Πρού, διά: Πούπνούλο

668. Α νάλουσις, Δάφνη, Τένικα, γιατί δεν γράφετε; Περιμένα. Γαλάτεια

669. Αντι δραχμών 125 ζητείται ό 10ος τόμος της Α' Περιόδου της Διαπλάσασ (1886-Β). Απευθύντεσιν κ. Α. Κ., Γραφεσία Διαπλάσασ.

670. Καί είδομα, Βασιλείη Μακιδών, στήν (ΚΕ' -877), άγγελία σου, πρώτα πρώτα τό αίσιος καί τελευταία την προσωποποίη- σι του αίσιους. Για τά λοιπά, τί κριμα να μην άπαντά, καί άρχήν, σε ομίσησ ασάτολεσ φευτίε! Μαρκήσις Σατωμπ- ράν, συμφείρι στήν ήμετερο Σύλλογο να νοιήτε τις άποκαλίφεσι σου σασίεσ. Πολλές φορές, είναι γλυκέα ή πλάση. Για τίς κλωσάτις, έβίσινα θα πιάς έσπείρας...

ΚΕ' - 915. Ε γυλιέζισα, άνταλλάσσις Μ. Μουσικά με την Πεισματάρη; Χαρουνη της Λέσβου -Μαίρη Ζερπού, Νάντη - Καλο, φά Δημητριάδου. Σας άρεσ: ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΑ

ΚΕ' - 916. ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΔΥΝΑΣΤΕΙΑ. ΜΙΚΡΕ Γρόβιε Δοσρέ, ίδού περί εδ- ρησπού συμπεριφορές δεν έχει καθό- λου. Έσρε μόνο πως γράμματα εδδός- τε παραβίβζονται και τούτο γιατί έχεις άνάγκην έδρησού καλής συμπεριφορές. Τάισις: Αργυρόπουλος

ΚΕ' - 917. Πούλια. Τού - Μίε, Αγγρεσιαντα- φούλλια, Λυδοκάρτον, Γλίνα, Αγγ- γελε Εδρυχιάς: Έσενελα. Γιατί δεν ά- παντάτε; Αργυρόπουλος

ΚΕ' - 918. Προκήρσασ Διαγωνισών πρώτοσπον, διηλεδή: α Ποία είναι ή Έλληνική λέ- ξις, ή όποία έχει 5 α χωρίς κανένα άλλο- φωνήν; Δι' άσας εις τήν διεδύθασιν: Γ. Μαρκήση, ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ, Κρήτις. Συμμετοχή 3 δραχμ. Προθεμία μέχρι 30' Οκτωβρίου. Αργυρόπουλος

ΚΕ' - 919. Ε εύχαριστώ τά εύμένα Διαπλάσασπουλά-ες πρόσθερα την πρότασιν μου. Περιμένα καί από όσα δε με έστει- λαν. Εδθελα νόγα καί από τό Οστικό Δο- ξέρι καί τη Σαυροφύλλια. (ΚΕ' 364). Αργυρόπουλος

ΚΕ' - 920. Γνωστή Αγγουσιή, τί Εσπλήξις! έ- στερα από τόσα χρόνια! για θεμίσσο- τη μαυρινοφλούδα: Νυφούλα τ' Οδρα- νεσ, με θυμάσσι; Τρελλό Φευτήσις, παράξην κρητιή σε ποιά σισασι να γρά- φη; Κουκλίτσα, εύχαριστώ για τό κει- ριστιό, με ποιά είσαι; Γελαστή Μι- κρούλα, γοφρε. Μαγική Νυχτιά. Έ- λιάνα, στέλλα. Φίλικη Αργεντσπούλα

ΚΕ' - 921. Α ΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ: Α Αρσιμένης Κόμα -Κουμοριανό, Γε- λαστή Μικρούλα ή Αρλελιάννα - Μόσγου, Μελαχροινή Νεράδα - Βουσιάνου. (Α Βέλουθε) Παγκωνίτι

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΟΥ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ 'ΑΠΑΠΛΑΣΕΩΣ. (Από τόσ εν παρενθέσει αριθμούς, ό πρώ- τος είναι τά ταχυδρομικά του Έσω- τεριμού και ό δεύτερος του Έξωτε- ρικού).

Α Δελφούλα μου, όρ. 20 /5,50 και 7,50/ρ. Αναδωρήνη, όρ. 25 /6 και 8,50/ρ. Δέν εμ' έγα, όρ. 20 /5 και 7/ρ. Φεατρών, Τόπος Β, όρ. 40,6,50 και 9/ρ. Τόπος Γ' όρ. 30 /6 και 7,50/ρ. Γισαβέλλα, όρ. 25 /5 και 7/ρ. Καλές Άρσους, όρ. 11,80 /5 και 7/ρ. Κόσμος και Κόσμος, όρ. 20 /5 και 7/ρ. Κόσμος και Κόσμος, όρ. 30,6,50 και 8,50/ρ. Λασώρα, όρ. 30 /6,50 και 9/ρ. Μαργαρίτα Στέφα, όρ. 17 /5,50 και 7,50/ρ. Μητροιά, όρ. 15 /4 και 6/ρ. Τό Μυστικό της κοντσάσ Βαλβράι- νας, όρ. 15 /4 και 6/ρ. Παιδικών Φεατρών, δύο τόμοι: Έκαστος όρ. 17 /5,50 και 7,50/ρ. Πετριές στήν Ηλιο, όρ. 20 /5 και 7/ρ. Πλάσος και Φτωχοί, όρ. 30 /6,50 και 9/ρ. Στάσια καί Παπαρούνες, όρ. 15 /6 και 8/ρ. Στέλλα Βαλβάντη, όρ. 20 /5 και 7/ρ. Τερέζα Βόρμα-Δακόςτα, όρ. 25 /3,50 και 7,50/ρ. Τίμοι καί Ατίμοι, όρ. 30 /6,50 και 9/ρ. Τμήν του Α Δελφού, όρ. 30 /6,50 και 9/ρ. Τυχερή καί Ατυχή, όρ. 30 /6,50 και 9/ρ. Ο Τρελλός με τους Κεμιστους Κρι- τισμοσ, όρ. 20 /6,50 και 9/ρ. Η Τρίωρη Γυναικα, όρ. 30 /6,50 και 9/ρ. La Mauvaise Voie, Ματάρσασ τού Κεκοη άρμόσου, όρ. 15 /5 και 7/ρ.

ΜΗ ΑΝΕΜΟΝΕΙΤΕ πως κάθε προση- γυλιέ σου, για να έπιτελείται άμέσως, πρέπει να συνοδεύεται καί με μια τυπωμέ- νη ταβίλα, έπ' αστές ποσ έστέλλομεν τό φύλλο κάθε έδδομάδα.